CLAIRE CASTILLON

Insecta

CUPRINS:

Am spus una…7
Insecta…11
Un hanorac şi cizme îmblănite…19
Prietena mea cea mai bună…25
Au băut şampanie la restaurant…31
Ora corespondenței…39
Găsim noi o soluție…43
O să fii femeie, fata mea…51
Mincinoasa…57
Un bebeluş roz…61
Ruptura…69
Te sărutăm cu drag…75
Miinchhausen prin procură…81
Ruşinea…85
Tata nu e rău, mamă…93
Bătaia…101 înapoiata…109
Mama nu moare niciodată…119
Zece operații în zece ani…123

AM SPUS UNA.

Când l-am cunoscut pe soțul meu, mi-a promis o viață frumoasă. Ne plăcea mult să călătorim, de altfel ne întâlniserăm în Iran în timp ce eu cumpăram un covor. O glumă oarecare despre un covor zburător i-a permis soțului meu să se laude mai târziu față de prieteni că mă sedusese grație umorului său. Ne-am căsătorit acasă la părinții mei, care au o proprietate în Touraine, apoi ne-am instalat într-o casă cu grădină despre care se spunea că

seamănă cu o căsuță englezească, în serile în care beam vin la cină, îi împărtăşeam soțului spaimele mele: un bărbat cu cagulă intra în camera mea pe fereastră. Soțul meu mă ducea la culcare promițându-mi că va pune să se instaleze obloane, dar, bineînțeles, dimineața totul era dat uitării. De felul meu nu sunt prea fricoasă. De altfel, bărbații au apreciat întotdeauna placiditatea mea. Pot fi dusă oriunde, mă adaptez temperaturilor şi oamenilor, mereu în ton, în ritm, un adevărat cameleon. Am şi locuit în străinătate, duşi de schimbările de slujbă ale soțului meu şi, de fiecare dată, mi-am găsit locul cu plăcere. Cunoştințele noi, decorul nou, activitățile noi nu mi-au tăiat nicicând aripile, dimpotrivă, sunt un temperament optimist, înaintez fără ezitare şi crezul meu este să am o viață reuşită. După ce ne-am întors în Franța, continuăm să călătorim prin toată lumea, căci soțul meu are dreptul de a fi însoțit în deplasările de serviciu Eu nu am o slujbă plătită, nici câine, tocmai ca să fiu mereu la dispoziția lui. Şi apoi, nu ştiu ce credeți voi, dar eu, una, am părerea mea despre ocupațiile unui bărbat care călătoreşte singur. Cum e singur mai mult de patru zile, gata, îşi înşeală nevasta. A, nu faceți mutra asta! L-ați verificat?

Singurul domeniu în care nu l-am urmat, o recunosc de bunăvoie – nu judec pe nimeni, doar recunosc – este dorința lui de a avea copii. Când mi-a propus să facem unul, mi-a căzut cerul pe cap, am râs chiar, crezând că glumeşte. O vreme nu a mai adus vorba, dar fierbea la foc mic. Stătea îndelung, ca o fată, în fața magazinelor cu cărucioare de copii şi surâdea tâmp copilaşilor care se agitau în brațele taților lor. Nu ştiu dacă a fost vorba despre instinctul de conservare; m-am temut să nu-i facă alta copiii pe care şi-i dorea, aşa că am acceptat să devin mamă, dar am negociat. L-am prevenit că nu voi avea decât unul. A avut aerul că se miră, dar asta era, am acceptat din dragoste pentru el, cu condiția să avem o fată. O să mă ataşez până la urmă de ea şi, dacă nu, se va mulțumi cu o afecțiune distantă. Soțul meu era în al nouălea cer, am rămas repede însărcinată, m-a tratat ca pe o regină fără să aştepte să-mi crească burta. Am fost răsfățată, am primit şi un colier. Ştiți colierele acelea, li se spune rivieră, cred, cu diamante false, evident, doar nu era să-mi ofere diamante veritabile, dar aşa păreau! Îmi amintesc că la un dineu veneau femeile la masa mea ca 8 să-mi admire frumusețea de bijuterie. Nu le-am spus că era falsă, nu era treaba lor. „

Unde rămăsesem? A, da, însărcinată, ce chestie! Burta mi s-a umflat deodată, m-a apucat disperarea la gândul că aproape patruzeci de ani făcusem efortul de a sta dreaptă ca să nu semăn cu cele de vârsta mea. Am

făcut o ecografic şi mi s-a spus că voi avea gemene. Am întrebat imediat dacă erau siameze; îmi repugna ideea de a avea doi copii uniți la umăr, picior sau splină. Eu şi soțul meu eram frumoşi, prin urmare nu ne vedeam ducând o aşa povară, cu atât mai mult cu cât pe el, prea puțin îndemânatic cum era, nu-l vedeam meşterind cu una cu două un cărucior şi un părut la dimensiunile necesare. Cu toate aceste mărunțişuri zilnice în gând, i-am propus medicului, ce-i drept puțin cam abrupt, să suprimăm una. Medicul m-a asigurat că gemenii şi siamezii nu suferă comparație. Consternat, mi-a explicat cu grijă diferența. Copiii nu sunt specialitatea mea, dar era cât pe ce să devină. Vă puteți imagina? O femeie de aproape patruzeci de ani obligată să facă față zi şi noapte unui cuplu de plângăcioase? Până şi soțul meu, care trece drept un sfânt, le-a făcut pişăcioase, nu că parase, dar țin să precizez că turnătorul nu e nici el un sfânt.

Două fete, ce chestie, şi ce nebunie să ți le imaginezi făcând tot soiul de trăsnăi la adolescență! Au crescut frumos, lumea le privea pe stradă, mi se puneau întrebări de-a dreptul tâmpite, răspundeam aiurea. Doar nu era să le povestesc acum în ce ordine se născuseră, nici dacă mă duruse, de altfel habar n-aveam, dormeam atunci. Şi apoi mi-a trebuit o groază de timp să le deosebesc una de alta. Am găsit o şmecherie, după bătătura de la degetul pe care şi-l sugeau. Din fericire, una-şi sugea un deget de la mâna dreaptă, cealaltă de la stânga, or, cea care-şi sugea degetul de la dreapta avea un D în prenume. Vă scutesc de amănuntele din prima copilărie, dar vă dați seama că două era prea mult.

La trei ani, a trebuit să le ducem pentru prima oară la grădiniță. Până atunci, ne descurcaserăm cu berlina soțului meu, dar îşi găsise exact ziua aceea ca să plece în deplasare, pe bune! Eu am pregătit fetele, se sculaseră de la şase dimineața, erau în culmea agitației la gândul că aveau să-şi atârne ghiozdanul în spate, îşi schimbaseră rochiile şi se certau din pricina unei bentițe, am fost nevoită să o rup în două ca să termine. Au început să plângă, au refuzat să mănânce, să se îmbrace, să meargă la maşină. M-am bătut cu cea cu D care se agăța de pernele canapelei. A trebuit să o car eu, deşi sufăr de dureri de spate. Şi acolo, colac peste pupăză, nu încăpeau în Smart-ul meu. Am încercat să înghesui una în portbagaj, dar era plin cu cărucioare. Până la urmă le-am aşezat una peste alta pe locul mortului, urlau cât le ținea gura, nu auzeam nimic la radio. Se circula bine pentru ora aceea a dimineții. Am deschis portiera şi am 'aruncat-o pe cea de deasupra pe

şoseaua de centură. Drept să spun, nu sunt prea mulțumită de ce am făcut pentru că am aruncat-o pe cea mai cuminte.

Să fiu bine înțeleasă, îl prevenisem pe soțul meu, nu am luat pe nimeni prin surprindere, spusesem da, de acord, dar am spus una.

INSECTA.

El o aşteaptă pe culoar. Pândeşte ora când ea îşi face baia în timp ce eu pregătesc cina. Chestia asta durează de două sau trei săptămâni, a reacționat ciudat văzându-i sutienul mic întins cu lenjeria noastră pe uscătorul din baie. M-a întrebat de ce, i-am explicat că e bine să înceapă de tânără, să se obişnuiască repede să poarte aşa ceva de îndată ce-i răsar sânii. Stătea acolo, mângâind încet bretelele şi cupele, apoi a deschis dulapul de medicamente şi a luat un stick deodorant, a zis că i-l va dărui ca să participe şi el la mica ei transformare. I-am explicat că astea-s treburi femeieşti, atunci el n-a mai insistat, mi-a înapoiat tubul şi eu am fost cea care am inițiat-o pe fiica noastră în folosirea deodorantului. Din păcate, tulburarea nu i s-a risipit. La masă am observat că se uita la ea şi la sutienul ei ce se zărea prin transparența puloverului pe care-l împrumutase de la mine. Apoi am pierdut şirul, până în seara în care l-am surprins aproape de chiuvetă, mirosind prosopul de toaletă al micuței, l-am văzut, dar mi-am spus că se înşelase, am intervenit totuşi invocând rațiuni de igienă. Era din greşeală, s-a scuzat, dar eu nu-i cerusem nimic. A aşezat prosopul la loc, s-a şters pe față şi apoi gata.

Numai că micuța devine ciudată, seara se refugiază deseori în bucătărie, în timp ce cos sau gătesc pentru mai multe zile şi pun mâncarea în vase de plastic, la congelator. Ea preferă să citească lângă mine sau chiar să învețe să coasă. Nu prea are chef să coboare cu tatăl ei în garaj unde el şi-a înjghebat un colțişor al lui, la subsol, ca să aibă unde meşteri. De altfel, de puțină vreme, nu-i mai place să merg şi eu acolo fără a fi invitată; pentru cea mică, e altfel; când se duce la el, ea îl priveşte lucrând, aranjând, pictând, iar eu cobor fără să mă aventurez prea mult, nu că ar urla, dar ştiu că e teritoriul lui, aşa cum bucătăria e a mea, fiecare cu grădina lui secretă, aşa că rămân în pragul uşii, îi spun doar fetei că trebuie să meargă la culcare. Soțul meu a instalat o sonerie între garaj şi bucătărie, şi, când are nevoie de ceva, sună o dată ca să coboare fata, de două ori pentru mine, dacă suntem disponibile, bineînțeles, dacă nu, urcă fără să bombăne, nu are nimic de torționar în firea lui. Uneori urcă doar pentru că are chef să ronțăie

ceva sau să consulte vreo carte ori un ziar. Se inspiră din imaginile culese de ici, de colo pentru picturile lui. Are talent.

Când urcă din garaj, unde a coborât din nou după cină zăbovind la nesfârşit, e trecut de miezul nopții, de multe ori sunt deja culcată, atunci se strecoară în aşternut. Acum însă se duce în camera ei, îl aud intrând şi închizând uşa în urma lui. Atunci închid ochii. La televizor am văzut o emisiune despre incest, i-am explicat cuvântul micuței, care nu-l ştia. A râs cam prosteşte. Asta mi-a 12 dat curaj, în acelaşi timp, bănuiesc că soțul meu nu-i spune acest cuvânt când o face., îmi astup urechile cu mâinile, vreau să nu aud ce tot fac ei acolo, ar fi ca şi cum aş vedea, ar fi prea dur. De la moartea mamei, nu mai suport senzațiile puternice, îmi dau ameței, uneori chiar mă adorm. Miercuri, micuța a căzut în genunchi şi s-a julit tare şi vederea sângelui m-a răvăşit, nu am fost în stare să o îngrijesc, a trebuit să-l chem pe taică-său. Voiam să cobor în garaj, dar fiică-mea nu mi-a dat voie, a spus că preferă să meargă singură, ca şi când el ar fi ame-ninţat-o. Şi-a luat dezinfectantul, compresele, i-am întins foarfecă cea mare, înadins, cea care taie bine. După ce a urcat cu genunchiul pansat, m-a ajutat la bucătărie, am mângâiat-o pe cap ca pentru a o spăla de ceva, şi imediat după aceea şi-a tăiat degetul în capacul unei conserve. Sângele țâşnea, a început să plângă, atunci am certat-o, apoi am plâns şi eu. L-am sunat pe soțul meu ca să urce şi să ne ajute, încercam să nu clipesc, să nu-i scap nici un gest. L-am văzut luând degetul micuței, curățindu-l şi bandajându-l. Nu am remarcat nimic special între ei, poate o uşoară tulburare legată de sângele care tot curgea, şi chiar, la un moment dat, direct pe coapsele ei de fetiță. Apoi soțul meu a coborât din nou să lucreze, i-a propus micuței să-l însoțească, dar ea l-a refuzat, mi-a căutat privirea, a spus că vrea să mă ajute, iar eu, pentru a destinde atmosfera, i-am spus să se aşeze într-un colț şi să se uite la mine cum fac treabă, altfel nu o să mai apuce sfârşitul zilei. La care am râs toți trei, împreună, ca pe vremuri, şi-am simțit cum palpită în mine o profundă stare de bine. O clipă m-am temut să nu fie un alt copil, sau de ce nu, o altă femeie, sau o insectă, şi mi-au venit aşa, în ordinea asta. O insectă veninoasă care în câțiva ani o să-l înnebunească din nou pe soțul meu. Fiica noastră se face aşa de grațioasă, nu aş vrea să o strivească. Dar cum să aduc vorba despre asta fără să stric totul? Ne simțim aşa de bine aici, împreună, nimic nu trebuie să se schimbe.

Fiica mea vine să mă sărute înainte de culcare. Ne aşezăm în salon, ne uităm la colecția mea de insecte în miniatură aşezate pe masă. Ea mângâie

şi coleopterul albastru atârnat de lănţişor la gâtul meu, îl botează în fel şi chip, îl cunoaşte de când s-a născut. Soţul meu m-a încurajat întotdeauna să colecţionez animăluţe dintr-as-tea, el zice că şi eu sunt un animal ciudat, o insectă bizară, un soi ciudat de femeie. Fetiţa s-a obişnuit să nu pună mâna pe ele decât de faţă cu mine, se sparg numai cât te uiţi la ele, trebuie să ştii cum să le mânuieşti. Sunt masculi, au un aer puternic în carapacea lor, cu armura, cu antenele lor, dar, imediat ce se lasă noaptea, mă întreb dacă nu vin să ronţăie la uşa fiicei mele, cei mai agili trecând pe sub uşă, ca să o ia. La ordinul stăpânului. Dar nu trebuie să-mi imaginez scene ca acestea, trebuie să mă apăr, să înăbuş acest sentiment care mă năpădeşte prea puternic de îndată ce el se află în camera ei.

De altfel, soţul meu iese deja din camera micuţei, a terminat repede în seara asta. Vine să se culce lângă mine şi zice „bună seara, frumoasa mea", şi mă sărută pe gură. Simt mirosul fiicei mele şi-l strâng în braţe aşa cum aş strânge-o pe ea, în patul ei răvăşit de bărbatul care doarme într-al meu. Îmi pun mâna pe sexul lui, vreau să văd cât e de mare, cât anume a intrat în fiica mea. Asta îl aţâţă, mă posedă; ca pe ea? Cum o posedă pe ea? Fiica mea îmi ia locul. Soţul meu face amor cu mine, îmi şopteşte la ureche cuvinte puţin cam tari, uneori furioase, dar 14 şi dulci, iubitoare. Ca să-mi dau drumul, el spune Gata, gata, gata, cum linişteşti un copil.

Într-o noapte, micuţa scoate un ţipăt, soţul meu sare din pat, dă fuga în camera ei, mă scol şi eu parcă dusă de o forţă, da, de data asta aşa este, mă apropii de uşa pe care el a închis-o cu grijă. Ascult şi nu aud nimic decât un tată care spune Gata, gata, gata. Probabil că o linişteşte pe copilă, altfel cum să-i explic că nu are dreptul să facă asta, chiar cu bune intenţii, chiar fără gânduri rele. Mă întorc în pat, el revine repede, era doar un coşmar, acum totul e în ordine. Mâine va fi la şcoală, va fi protejată. Apoi, mâine poate că voi avea curaj şi voi putea să o duc departe de aici, departe de el. Mă lipesc de soţul meu, îl iubesc atât de mult pe bărbatul acesta, pielea lui, mirosul lui, prezenţa lui, vocea lui. Totul e din vina mea. N-ar fi trebuit să-i cumpăr atât de repede acel sutien fiicei mele. Ce nevoie perversă am avut eu să mă duc şi să-i vorbesc despre sâni abia răsăriţi unui bărbat care trăieşte sub acelaşi acoperiş? Am înnebunit sau ce?

Dimineaţa pleacă la şcoală, el o duce, e traseul lui. Ea are dreptul să stea în faţă de când poartă sutien, îmi face un semn cu mâna, surâzând în spatele geamului, mă iartă că am abandonat-o călăului, e clasic, în emisiune spuneau asta. Copila abuzată de către tată îşi protejează mama. Făcând ceea

ce i se cere, ea garantează echilibrul familial. Sau ceva de genul ăsta. Azi de dimineață, tatăl ei făcea cu ochiul. M-am făcut că nu văd, dar, când i-a spus: Vino cu mine în garaj să scot maşina, el a făcut cu ochiul. Am vrut să cobor cu ea, să fiu acolo, să văd ce se întâmplă, dar ea nu m-a lăsat, a spus: De-ajuns că tata mă duce la şcoală, nu e nevoie să mai coboare şi mama în garaj, şi a ridicat din umeri. Nu am vrut să insist, am simțit că ea mă protejează şi că ar fi o lipsă de delicatețe din partea mea să-i refuz atenția.

Când este la şcoală, îi spăl lenjeria şi prosoapele, îmi spun că, dacă excitarea soțului poate veni de la un miros -e vorba de feromoni în chestiile sexuale – trebuie spălat. Atârnată de gâtul meu, mica insectă zburătoare țâşneşte iar şi iar între sânii mei în vreme ce mă spetesc să fac ca totul să strălucească, trebuie să miroasă a curat, nu vreau ca el să o mai atingă. Nu vreau ca el să plece.

În seara asta, în bucătărie, îl aştept pe soțul meu împreună cu fiica mea care a aşezat frumos masa pentru a sărbători ceva – e aniversarea mea. Şi deodată aud soneria. O dată. Fiica mea dă fuga în garaj. O las în pace. E aniversarea mea. Peste douăzeci de minute friptura va fi gata, de-abia dacă au timp să se mângâie puțin înainte de cină. Când a coborât, nu părea îngrijorată, poate că îi place, la urma urmei, poate că în unele civilizații se practică, ține de cultură chestia asta. Aştept în bucătărie, încerc să nu mă gândesc la nimic, mă concentrez asupra formei organelor mele. Şi deodată soneria răsună din nou, fără întrerupere, nu o dată, nu de două ori, ci o sirenă care urlă, ca şi când corpul fiicei mele lipit de grilaj ar apăsa pe buton, fără încetare, ca țintuită de tatăl ei şi neputând să o mai protejeze pe maică-sa. Strigătul ei iese prin pereții bucătăriei în timp ce friptura supurează şi cartofii se rumenesc lipiți de animalul care se coace. Şi soneria care înnebuneşte. Cobor pe scară, ascult la uşă şi-l aud pe soțul meu spunând că n-o să reuşească niciodată să o urce pe asta. A spus „pe asta”. Atâta pagubă, deschid uşa garajului. 16

Dacă e prea greu de privit, o s-o-nchid încet înapoi şi totul va fi ca înainte, îl văd pe soțul meu la un capăt al încăperii, pe fată la celălalt, lipită de perete, şi soțul meu bombăne, acolo, lângă banc, amândoi cu mâinile încleştate pe un dreptunghi mare pe care încearcă să-l deplaseze cu grijă, să nu-l strice. Fiică-mea mă vede şi spune: Nu mai e nevoie să urcăm pe scara mică, o putem lua pe uşa mare, uite cine e acolo! Soțul meu pune jos obiectul, atunci pânza care îl acoperă cade şi dezvelește o pictură de patru

metri pe doi, portretul unei femei care seamănă cu o insectă, un coleopter pentru aniversarea mea.

Fiica mea mănâncă din friptură. Spune că le-a fost greu să ascundă tabloul până atunci, de o lună tot urmăreşte cum înaintează lucrul, ea a avut ideea desenului, chiar dacă tatăl ei este cel care l-a executat. Voiau să-mi facă o surpriză, nu mi-am dat seama de nimic? Nu remarcasem deloc că tot şuşoteau în secret? Se temeau să nu mă simt exclusă în tot acest timp. Voiau ca tabloul să fie uriaş, aşa cum era şi dragostea lor pentru mine. Plâng, fiica mea surâde, atunci bărbatul meu mă strânge în braţe şi spune Gata, gata, gata iar eu îl întreb dacă mai vrea cartofi, sunt pătate de Touquet, destul de rare, dar am găsit.

UN HANORAC ŞI CIZME ÎMBLĂNITE

— Mişcă-te odată, tu ai vrut să ieşim şi acuma te moşmondeşti atâta! N-o să mai rămână nimic! Fii atentă că, dacă nu mai găsesc bluzonul, o să mă enervez. O să fie ca data trecută, am ajuns la spartul târgului, mersi. Ce folos să mergi la reduceri aşa târziu, mai bine îmi dai banii şi mă laşi în pace. Nu înţeleg de ce te ţii de mine, sunt destul de mare ca să-mi fac singură cumpărăturile. Nu te interesează decât să te uiţi la etichete ca să vezi dacă se lasă, dacă se spală, şi în timpu' ăsta dispar toate. Hai, mişcă-te odată, nu e mare şmecherie, întâi un picior, apoi celălalt, dacă le arunci pe amândouă, sigur nu poţi să mergi, o faci înadins, sau ce?

Nici nu-şi închipuie ce mă poate enerva cu cancerul ăsta al ei. La început i s-au prescris raze, n-avea ce să fie rău. Până la urmă i s-au făcut nouă chimioterapii. Tot căutându-se, cum zice tata, a lăsat boala să se instaleze. De atunci nu mai are nici un fir de păr şi peruca îi provoacă mâncărimi, aşa că o scoate deseori, i-am spus că ne şochează puţin, căci craniul ei pleşuv e stânjenitor, dar tot şi-o scoate. Ne-amuzăm spunându-i Cap de Ou, Yul Bryner sau Biluţă. Machiajul nu ţine pe tenul ei galben, dar se încăpăţânează, pune prea mult şi deunăzi, când am făcut câţiva paşi împreună în grădina spitalului, l-am auzit pe unu' zicând: Uite şi la travestitul ăsta, atunci, în glumă, i-am sugerat să se angajeze într-un cabaret. Dar asta nu a făcut-o să râdă, am fost nevoită să specific că era o glumă, of, ce atâta caz.

Merge încet şi gâfâie ca un taur, o suspectez că bea, atunci când vorbeşte înţeleg un cuvânt din două şi are o privire ceţoasă. Drept care încerc să fiu cât mai rar acasă atunci când este şi ea; după cursuri, mă duc şi stau prin cafenea, în weekenduri merg la prieteni.

— Mişcă-te odată, e cu cincizeci la sută, dar dacă nu mai rămân decât la douăzeci la sută, nu mă mai interesează, am venit degeaba. Mişcă odată, gata. Şi ascunde-ți punga că iese afară.

Mă ia de braț, mă exasperează chestia asta, am senzația că mă plimb cu bunica. O să-i cumpăr o lesă şi un ham, o să-i dau un motiv adevărat să se sufoce. Se mişcă puțin mai repede, totuşi, îi aranjez gulerul la palton, îmi mulțumeşte, atunci mă enervez, trebuie să înceteze odată cu mulțumirile, suspinele şi dulcegăriile astea. Mă roagă să mă liniştesc, dar eu sunt calmă, vreau doar bluzonul meu, negru, ca al prietenei mele. Mama spune că dacă nu mai găsesc în magazinul ăsta, o să căutăm în altă parte, chiar dacă nu la reduceri, oricum vrea să mi-l facă ea cadou, mi l-a promis, atunci îi spun că nu are rost să aruncăm banii pe fereastră, aşa. Reducerile nu sunt pentru câini. De altfel, vreau un câine. De fapt, am luat 3 la fizică, dar nu-mi pasă, o să dau un bac literar. Şi de la cursul de gimnastică am fost dată afară pentru că fumam în vestiar, poate vrei să-mi ții o lecție despre tutun, hai, să ne distrăm. 20 în magazin, toată lumea se uită la ea, seamănă cu pozele despre holocaust din cărțile de istorie, numai piele şi oase, cu fața a naibii de slabă, cum spune profesorul de istorie. Pe chestia asta suntem servite primele, cineva îi oferă un scaun, eu îi spun că nu e nevoie, totuşi, două minute poate sta în picioare, îi place bluzonul meu, îmi arată nişte jachete, pulovere groase cu guler, paltoane, fulare, se interesează dacă se găsesc căciuli, zice că trebuie să-mi fie cald la iarnă. I se cere să repete. Articulează! Nu se înțelege ce spui, astea-s reduceri, ce nu pricepi? Vânzătorii au şi altă treabă de făcut decât să stea să-ți citească pe buze, fă şi tu un efort! Îmi găseşte o scurtă cu glugă îmblănită, cu buzunare mari, zice că e bine să ai buzunare, poți să pui o grămadă de chestii în ele şi să călătoreşti uşor. Îi spun că nu plec în călătorie, dar ea insistă, O să mi-o împrumuți mie, ia-o.

Mă enervează cu ideile ei. Mama prietenei mele, când a avut şi ea cancer, n-a făcut mare tărăboi, şi azi e vindecată. A trăit mai departe ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate că nu era generalizat, dar a făcut eforturi, voința e cheia succesului, asta-i totul. Dacă stai aşa, să te gândeşti numai la tine, cred şi eu. Dacă mama s-ar gândi un pic la noi, la mine, nu s-ar lăsa aşa de tot, nu se poate, e ceva sadic în felul ăsta al ei de a ne impune boala ei, ne-o transmite. Hai să ieşim de aici, s-au uitat destul ăştia la noi. Am chef să merg acasă. Oricum, urăsc când mă răsfață mama, îmi vine să plâng, chiar şi când nu era bolnavă nu-mi plăcea asta, senzația că am împărțit cu ea un

moment al zilei, pentru mine e doar interes, pentru ea înseamnă puțină destindere şi uitare. Dar ea nu vrea să ne ducem acasă, ține să-mi cumpere cizme din piele pentru oraş şi nişte cizme îmblănite, îi spun că o să vedem la iarnă, dar zice că e bine să le luăm de pe acuma, în timp ce încerc o pereche care-mi place, se încalță cu nişte cizme în care se simte bine, zice că țin cald şi că sunt plăcute, atunci vânzătoarea exclamă: Nu ştiu cum de rezistați pe căldura asta! Ce imbecilă şi asta! Ce o priveşte pe ea? Mama face ochii mari şi cumpără o pereche, zice că le păstrează în picioare şi ieşim din magazin.

Mă întreabă dacă poate să-şi scoată peruca, i se umfla capul de căldură, o să-şi pună un fular. Se ascunde cum poate după un copac şi îşi înlocuieşte părul fals cu un turban înnodat aiurea.

— L-ai pus strâmb, zici că eşti nebună.

— Mi-l aranjezi, te rog?

— Dacă te ajut, îți scoți cizmele îmblănite. Nu vreau să se uite lumea la noi.

S-ar zice că nu aude, dar, cum zice tata, cancerul nu te surzeşte, oricum, nu ăsta, dovadă că ea doar o face pe surda. Şi-a trimis capul în vacanță, e simplu aşa, noi trebuie să ne descurcăm cu corpul ei dezgustător. Tot eu am spălat-o pe picioare şi aseară. M-a chemat la baie, nu mai putea să se mişte.

Vrea să-mi ia ceva de gustat, la ora patru, trebuie să mănânc. Accept cu condiția să ia şi ea o prăjitură, dar are grețuri, şi atunci îi cer să nu se mai vaiete atât. Îmi spune să o las în pace, până când o să plece. O spune pentru mine, o să moară peste puțin timp. Zice: Ascultă-mă, chiar dacă e greu de acceptat, o să mor, e aproape gata. Eu râd strâmb, ca şi tata care în ultima vreme are deseori lacrimi în ochi, ca şi fratele meu care lasă capul în jos şi nu mai termină odată cu schimbatul vocii, când subțire, când groasă, rai sau iad, nu ştiu cum le alege, îi este şi lui frică de multă vreme, ca şi mie. 22

Urlu. Dacă mama nu ar fi aici, cine mi-ar spune lucrurile aşa de simplu? Pe ea pot să o cred când îmi spune că o să crape. Nu şi pe doctorii care promiseseră să o salveze. Ne aşezăm pe o bancă. Mă încalț cu cizmele îmblănite, îmi pun puloverul şi scurta. Va fi o iarnă grea, trebuie să mai adun căldură. O las să-şi bage mâna în buzunarul meu. Înainte. Aproape am ajuns acasă; casa noastră este precum inima, la capătul arterei, prima la stânga.

PRIETENA MEA CEA MAI BUNĂ.

Fiica mea este prietena mea cea mai bună. Ne-am înțeles bine întotdeauna, împinse una către alta de un avânt uşor şi echilibrat. De când a împlinit paisprezece ani, vorbim chiar şi despre sexualitate, îi explic cum trebuie să se îmbrace pentru a seduce, cum să-şi pregătească trupul pentru dragoste, cum să maseze, să mângâie, să placă. Ieşini pe stradă, ne amuzăm privind bărbații, şi când se întorc să se uite după noi, ni se întâmplă să izbucnim în râs sau să scoatem limba. Chiar ne înțelegem bine. Îmi spun mereu că a avut norocul de a fi cunoscut, dincolo de legătura paternă, această osmoză pur fuzională, fără autoritate şi fără nici o regulă. O însoțesc la discotecă, ea mă strigă pe numele mic şi îi învăț pe prietenii ei să frapeze tequila. În vremea asta, tatăl ei mă aşteaptă acasă, uneori bombăne la adresa a ceea ce el numeşte criza mea de adolescență. Este un om responsabil şi serios, pot lăsa în seama lui cumpărăturile şi treburile gospodăreşti. Când se întoarce de la muncă, ne găseşte pe amândouă în camera lui Cathy, stăm pe pat şi punem țara la cale, vorbim despre Jerome, băiatul pe care-l iubeşte, despre Lorie, cântăreața. Atârnăm pe pereți afişe de filme, facem fotografii de modă, ne machiem, dansăm pe muzica dată la maximum, şi când intră el în cameră ne prostim, îi sărim de gât. El pune masa în timp ce noi terminăm cu joaca. Am întotdeauna ceva congelat la îndemână, încălzim repede şi ne aşezăm la masă. Uneori îl trimitem pe soțul meu să cumpere ceva de la McDonald's şi dacă sunt jucării în cutia de carton i le aruncăm în față, ne place tare mult ce mutră face atunci.

În timpul cinei, Cathy şi cu mine îi povestim tatălui ei ce se mai întâmplă pe la liceu, uneori el îmi spune să o las pe Cathy să povestească, i se pare că mă amestec prea mult, atunci Cathy şi cu mine pufnim. Şi în timp ce Cathy povesteşte, ne facem semne cu picioarele pe sub masă, îl imităm pe Jerome la discotecă, acum două seri, când a vrut să o mângâie pe Cathy pe genunchi şi din greşeală l-a nimerit pe-al meu! Dacă soțul meu se prinde de copilăriile noastre, ne ceartă şi ne roagă să-l ajutăm să strângă masa, ne supunem, mai ales Cathy, care nu vrea să-l supere. Dar ne ținem tari când e să alegem programul la televizor, îi zapăm ştirile fără nici o jenă, preferăm jocul cu soții în concurs care trebuie să-şi ghicească dorințele unii altora. De la o vreme încoace îmi vine greu să o văd ducându-se singură la culcare în loc să continuăm să ne jucăm ca fetele şi să sporovăim până noaptea târziu, dar nu trebuie să uit că am şi un soț şi, contrar a ceea ce pretinde el uneori, în timp ce pun la cale ieşiri la discoteci, mă achit şi de rolul meu de soție. Dacă ştiu să mă distrez, asta nu înseamnă că nu sunt o pisicuță iubitoare

pentru soțul meu. De altfel, prin comportamentul meu de soție bună, îi arăt fiicei noastre cum să păstreze un bărbat. 26

Oh! Evident că soțul meu încearcă să mă facă să plătesc buna mea dispoziție din timpul cinei şi, înțepat, jignit de şuşotelile noastre, se arată rezervat ca să compenseze lipsa mea de atenție. De altfel, seara, în timp ce mă frec de el gândindu-mă la metoda potrivită pentru ca Vero, inamica lui Cathy, să înceteze să mai tragă de Jerome, soțul meu zice că ținuta mea de liceana nu-l excită deloc, îmi cere să mă îmbrac ca înainte, eu mă supăr, el nu suportă ca eu să mă distrez. Mă culc peste el, îmi reintru în drepturi dar el întoarce capul, zice că nu are nici un chef să-mi vadă ori să-mi fută cămăşuța de noapte cu Mickey Mouse, şi o spune cu tonul acesta şi folosind verbul acesta, îi propun să mi-o rupă şi el se uită cu groază la mine. Nu-mi vine să cred, mă aşez pe marginea patului.

— Eşti chiar naşpa.

— Poftim?

— Eşti naşpa. Nu-nțelegi nimic.

— Te-ai țicnit? Te auzi ce spui? Mai bine ai corecta-o pe Cathy ca să fie şi ea mai atentă la ceea ce spune! Eşti mândră de notele ei la franceză? Tu eşti gata să-i dai lecții de biologie de fiecare dată când nu află singură pe unde se bagă şi cum funcționează chestia aia! Eşti că-zută-n cap, sau ce?

— Du-te-n mă-ta!

Mă ridic pufnind şi dau fuga în camera lui Cathy. O găsesc dormind şi aprind încet lumina ca să o întreb dacă pot să dorm cu ea. Puțin năucă, mă primeşte în aşternut. Petrecem noaptea împreună, cu Mickey tenisman pe pieptul ei şi cu Mickey j azzman pe pieptul meu.

Dimineața, atmosfera e morocănoasă, îl găsesc pe soțul meu îmbrăcat, gata să plece la muncă. O sărută pe Cathy, pe mine nu. Drept care pufnesc, îmi aruncă o privire atât de întunecată încât sunt nevoită să mijesc ochii ca să i-o susțin, pleacă trântind uşa. După patru secunde eu şi Cathy izbucnim în râs. După care îmi spune că nu îi place să-l supăr pe tata. Mâine, sâmbătă, o să mergem să facem shopping şi poate un bowling, asta dacă plouă, dacă nu, o să stăm în parc, ne dăm cu rolele, o să fie fain. Soțul meu, căruia nu vreau să-i mai spun Jean-Jacques, fiindcă sună prăfuit, ci Jacky, trece dincoace de grilaj cu căruciorul de cumpărături. Dau buzna peste el ca să iau un pachet cu prăjituri şi împart la toată lumea. Uneori bombănesc că a luat Paille d'or şi pe bune, există ceva mai bun ca să fii tare în gaşcă. Cathy îmi spune că nu ar trebui să-i fac atâtea reproşuri lui tata.

I-am oferit pe ascuns un telefon mobil fiicei mele. Tatăl ei era împotrivă, nu-i vedea utilitatea pentru o adolescentă care avea să-şi depăşească abonamentul repetându-le prietenelor, în fiecare seară, ceea ce deja le povestise cât e ziua de lungă. Dar, pentru că voiam să ținem legătura, măcar prin sms-uri, i-am luat unul micuț pe care-l închide imediat ce se întoarce taică-său acasă. Ca să-i atrag atenția, în caz că vorbeşte la telefon, tuşesc sau strig tare: O, dragule, tu eşti? Ai şi venit?

Când sunt la birou, mă mir să le aud pe colegele mele vorbind despre copiii lor ca despre nişte viruşi sau ca despre nişte adevărate probleme sociale. Când particip la discuții, când le arăt fotografii de vacanță sau din weekend, îmi dau seama că unele dintre ele mă invidiază, însă altele sunt şocate, vorbesc ca soțul meu, pomenesc despre limite şi granițe. Cu toate acestea, fiica mea nu este un teritoriu inamic. 28

Soțul meu, în schimb, nu a digerat insulta din ajun. Iar seara nu este mai bine dispus decât dimineața. Mă re-pliez la fiică-mea şi, în două, găsim în sfârşit metoda de a o îndepărta pe Vero, singurul obstacol pentru ca Jerome să-i cedeze în sfârşit lui Cathy. Am reuşit să o fotografiem pe Vero, atârnată de gâtul unui băiat într-o discotecă, în timp ce spune că-l iubeşte pe Jerome şi i-a promis că nu o să se lase niciodată sărutată de altul. N-are decât să se ducă şi să se îmbrace! Îi povestesc asta soțului meu care-mi zice că pe bune, de ce mă amestec eu. Suntem încă în relații reci, dormim spate în spate, ne trezim şi ne sculăm din pat fără să ne atingem nici măcar mâinile, el închide uşa de la baie, îşi face singur tartinele, nu taie pâine decât pentru el şi Cathy. Îşi face cafeaua, îşi spală rufele, îşi cumpără de mâncare, îşi separă lucrurile lui de ale mele, dar ce contează, Cathy este prietena mea cea mai bună. Uneori o simt stingheră, se întreabă dacă tatăl ei nu suferă pe bună dreptate din pricina complicității noastre, şi dacă nu cumva ar trebui ca eu să încerc să mă apropii de el şi să joc rolul de soție, de fapt să fiu o soție, fiindcă ăsta nu e doar un rol. Încerc să o potolesc nițel, dar ea rămâne pe poziții, după noua ei concepție o mamă nu este o adolescentă. Ştiu că o să-i treacă şi mă duc la culcare, lângă soțul meu, în timp ce el citeşte o carte despre Franța rurală. Din fericire, mâine seară, Jerome vine la cină, o să ne distrăm.

Pregătesc o cină relaxată, dar soțul meu face mutre în fața cipsurilor şi a sandvişurilor. Caut sprijin la Cathy, dar mă străpunge cu o privire glacială; discret, îmi spune că aş fi putut găti ceva, aşa o să facem impresie proastă în fața lui Jerome, al cărui tată ține o pensiune. Şi pe deasupra şi salata asta. Încerc să-i fac să râdă imitând sâsâitul profei de mate, dar, când Jerome se

miră că sunt aşa de bine informată, Cathy îmi spune: Las-o mai moale, nici măcar nu o cunoaşte. Soţul meu îşi înfulecă sandvişul, cipsurile şi-şi bea paharul de vin roşu cu un surâs jalnic în colţul gurii.

După cină, mai zăbovesc cu el, mă rog, în aceeaşi cameră, căci este ocupat. Nimeni nu a strâns masa, Cathy s-a închis în camera ei cu Jerome. Îmi propun să petrec un moment cu ei, am putea dansa pe compilaţia destroy-enigma, mă duc să o caut în maşină. Când mă întorc, bat la uşa lui Cathy şi intru. O găsesc călare pe Jerome, atunci ies discret ca să iau aparatul de fotografiat din sertarul din bucătărie, intru iar în cameră. Sunt atât de concentraţi de futaiul lor că nu mă aud apropiindu-mă şi clic, gata poza cu porumbeii! Nu ţi-e bine? Urlă fii-mea, ai înnebunit? Înşfacă aparatul şi-l aruncă pe jos, arată cu degetul spre mine şi zice: Mă laşi? Mă laşi odată? Lipitoare ce eşti! N-ai ce căuta aici! E naşpa ce faci, zero, boală curată, te-ai tâmpit, sau ce-ai?! Mă împinge afară din cameră, acoperindu-şi sânii cu mâinile, îmi trânteşte uşa în nas.

Soţul meu, atras de tărăboi, mă găseşte stând pe jos, şocată, strângând CD-ul la piept. Trece mai departe, zice doar: Vii la culcare?

Ştiu că mâine va fi mai bine, am încredere, se spune că sunt normale ciocnirile violente între prietene la adolescenţă.

AU BĂUT ŞAMPANIE LA RESTAURANT.

Am tahicardie. Inima mea intră în panică, mama zice că o să-mi treacă. Cu vârsta, emoţiile se estompează. Pentru moment, e suficient să definesc natura fricii şi să o evit la timp. Începe cu bătăi puternice atunci când el îmi spune De fapt, şi atunci simt că se va produce aceeaşi accelerare ca atunci când îmi spune Dacă stau să mă gândesc sau Uite, nu ţi-am spus încă. Mi-ar plăcea să fiu surdă; ceea ce aş vedea cu ochii mei nu ar putea fi exprimat în chip mincinos de către soţul meu. Ceea ce nu vreau eu este să mi se spună poveşti, pentru că în cazul ăsta, prefăcându-mă că nu-mi dau seama, devin complice şi inima mea simte acolo înăuntru că o trădez şi asta o înfurie peste poate. Inima mea este mult mai spontană decât mine cu chestiile astea. Mă poate lăsa. Se ambalează înainte ca minciuna să iasă, dar soţul meu nu-i aude bătăile, atunci spune unele chestii, totuşi. Lasă-l în pace, zice mama, nu face nimic rău, munceşte mult, nu căuta cine ştie ce mistere, l-ai luat aşa cum e, cu marele defect al calităţilor lui, e prea conştiincios, nu ai să-l schimbi tu, trebuie să accepţi oamenii aşa cum sunt.

Poate are şi el ceva să-ţi reproşeze, mai zice ea, să-ţi spună unele lucruri, despre tine, despre purtarea ta, despre lipsa ta de respect faţă de

angajamente. De altfel, cine ți-a spus că te minte? Dacă ai avea o slujbă, ai şti că există şi şedințe.

Sunt tahicardică şi paranoică. Lasă-l puțin în pace, zice mama iar, ar putea să se supere şi ar avea dreptate.

Las de la mine, tahicardizez discret când mă anunță că se va întoarce puțin mai târziu decât de obicei, sau atunci când îmi telefonează, deja plecat şi departe, ca să-mi spună Uite, de fapt nu ştiu dacă ți-am spus. Şi-atunci o sun pe mama, tahicardizez în voie cu ea, chiar şi fără să o spun, până se linişteşte, până ajung să vorbesc despre altceva, dar la mama îmi răspunde de multe ori robotul.

Drept care, ca să treacă vremea, scotocesc prin scrisorile şi fotografiile lui. Caut date, simboluri, mesaje, e o cutie pe care nu am deschis-o niciodată, nu mă gândeam că am ce face în dulapurile lui, sunt atâtea lucruri prin cotloanele biroului său, prin cutiile de pantofi, îmi dau seama că la universitate a avut de-a face cu una Celine Demongin des Gachons, deşi el susține contrariul atunci când îl întreb. Zice că nu-i place nici stilul ei, nici cum gândeşte şi că nu m-a înşelat niciodată. Dacă ar fi fost ceva în timpul facultății, acum, că suntem căsătoriți, mi-ar spune. Cu toate acestea ea îi scrie ceva de genul iubirea mea, trupul meu nu mai ştiu ce, căldura pielii tale, sexul tău mort, nu reuşesc să citesc, cu degetele mele, buzele noastre amestecate.

Las un mesaj pe robotul mamei, îi spun că Patrice a avut totuşi o aventură cu Celine Demongin des Gachons. Îți aduci aminte, fata cu o geacă de piele, mă rog, ştii tu, 32 se operase la ochi, n-are importanță, sună-mă dacă crezi că are, aş vrea să vorbim puțin pe chestia asta, nu prea mult. Ştiu că te enervează. Nu am scotocit cu adevărat, aş fi putut să dau de ea întâmplător, dar ce părere ai, de ce zicea sexul tău mort?

Aşteptând să mă sune mama, tahicardizez în fața albumului nostru de căsătorie, îmi spun că ar trebui să mă bucur azi că sunt cinci ani de-atunci, oare îşi va aduce aminte când se va întoarce? La patru ani a uitat, dar mama mi-a spus să termin cu asta, că e normal pentru oamenii care nu se agață prosteşte de date. Deseară poate că o să-i dau o veste bună, dar încă nu ştiu cum. Mama zice că să nu mă ambalez, doar după trei luni e sigur. Dacă sunt însărcinată, o să mi se schimbe inima într-o burtă proeminentă. Inima care va bate repede, în interiorul meu, va fi cea a copilului, nu voi mai fi nevoită să o forțez pe a mea pentru a inventa bătaia, va fi acolo, cu adevărat, cealaltă inimă, puternică, ce bate înăuntru.

O sun pe mama ca să o întreb dacă vrea să vină cu mine la farmacie, îi propun să mă însoțească să cumpăr un test de sarcină. Cred că de data asta nu mă ambalez degeaba, am impresia că este posibil, sunt foarte obosită, se zice că așa începe, nu? Eşti acolo? Sună-mă când te întorci, mai aştept puțin înainte să ies, ar fi mai bine dacă aş merge acolo cu tine.

Iar tahicardizez. Nu trebuie să mă gândesc la asta. Dar e din cauza hârtiei ăleia albastre, o notă de piată de la restaurant, cu şampanie. Un prânz, într-o miercuri. La hanul Cheval Blanc, într-o zi când era în deplasare la Angers cu directorul regional. S-a întors acasă la zece seara, nu i-am făcut observație ca să nu-l enervez. Am sunat-o doar pe mama ca să mă calmez. De altfel nu a putut să-mi răspundă, se plimba cu o prietenă. A fost atunci când am vrut să-i spăl pantalonii din cauza unei mici dâre insuportabile pe prohab, ca de lipici fin, ca şi când o fată se aşezase pe el, na, am zis-o. Nota era în buzunar. O sun din nou pe mama. De data asta am nevoie să-ți vorbesc, îi spun, fac tot ce pot ca să nu, dar nu merge, simt că o să mă duc la birou, trebuie să-l găsesc, are pe cineva, au băut şampanie. Scuză-mă, dar o iau razna, vino imediat, intru în panică.

Recitesc nota, sun la restaurant, nu-şi amintesc de soțul meu, nici de cel sau cea care-l însoțea, pe bune, şi nici măcar nu se întâmplase zilele trecute.

— Aveți aşa de mulți clienți care beau şampanie la prânz? Îl întreb pe cel de la restaurant.

— Uneori, pentru vreo sărbătoare, sau îndrăgostiți.

— Dacă aş trece să vă arăt fotografia soțului meu, v-ați putea aminti dacă era cu o femeie?

— Puteți încerca. O să vă spun.

— Ştiți, e posibil să fiu însărcinată, înțelegeți?

— Veniți dacă doriți.

— Şi chiar dacă aş fi însărcinată, ar trebui să-mi spuneți totuşi, să nu mă menajați.

— Oricum, nu vă cunosc.

— Normal, doar nu cu mine a băut şampania.

— Veniți şi beți o cupă, o să vă relaxeze!

Atunci o sun pe mama, căci teama se instalează, e în burtă, şi poate cu două mâini, două picioare, o să aibă cu ce să mă apuce şi apoi să mă țină. Mamă, ar trebui să mă 34 suni, chiar dacă te-am enervat cu Cecile Demongin des Gachons, iartă-mă, să lăsăm asta, nu mai e vorba de ea, îți spun că a băut şampanie la restaurant. Nu ştiu dacă să sun la birou la el ca

să aflu dacă era la Angers în ziua cu nota de la restaurantul din Paris, dar nu trebuie să mă las orbită. Crezi că un restaurant din Angers poate avea o adresă la Paris? Se practică uneori, în cazul lanțurilor de restaurante, nu? Sau poate e adresa sediului, dar oare restaurantele au sedii? Mi se învârteşte capul, mamă, am luat pastila de care mi-ai spus, dar nu m-am gândit că poate sunt însărcinată. O să mă îndrept spre farmacie, n-ai decât să vii direct acolo. Dacă testul e pozitiv, poate că trebuie să fac o spălătură stomacală, va trebui să-i spun farmacistului că am luat o pastilă pe care mi-ai re-comandat-o pentru tahicardie, chiar dacă nu e grav, nu-i aşa? Aşa îmi vine să dorm, cum se cheamă asta?

Şi totuşi tahicardizez, în ciuda buimăcealii şi a somnului, şi e complicat să traversez strada. Stau în picioare lângă semaforul verde, roşu, verde, încerc să fiu naturală, nu deranjează pe nimeni faptul că m-am oprit în mijlocul bulevardului şi că nu am reuşit să traversez dintr-o dată. Se circulă în ambele sensuri, de fiecare parte a mea, precum sângele arterelor mele, îl simt trecând, ăsta ia trenul sau ce face? Profit de mişcarea altui pieton care traversează al doilea tronson, închid ochii, mă apropii de el şi, când porneşte, mişcarea lui mă conduce. Doar o sută de metri până la farmacie. Soțul meu e atât de timid în privința asta, eu trebuie să număr zilele. De altfel, nu-i prea place să o facă cu mine, cu altele bea şampanie, mie îmi spune că fragilitatea mea şi toate astea îl sperie, în serile în care decidem să ne împreunăm, după aia, în baie, pe ascuns, stau în cap ca să se prindă bine bebeluşul.

Îmi iau mobilul. Mama mi l-a oferit ca să pot da de ea în orice împrejurare, dacă am vreo mică criză de panică pe stradă, mereu zice mică, se vede că nu ea intră în panică.

Mamă, gata, sunt pe stradă, încerc să nu mă gândesc la nota de la restaurant, dar e complicat totuşi, se uită lumea la mine, şi apoi mi-e somn, nu ştiu dacă o să ajung la farmacie, în caz că se întâmplă ceva, în momentul acesta sunt în dreptul numărului 13 pe bulevard, aoleu, 13, crezi c-o fi vreun semn?

Corpul meu e ca de plumb când trec prin dreptul lui 13, trebuie să mă forțez, să împing un picior în fața celuilalt. Şi dacă l-aş suna pe el? Niciodată nu-i spun lui că ceva nu e în ordine. Nu îndrăznesc, e ciudat totuşi, sunt soția lui, ce-ar fi dacă l-aş suna, ce zici, mamă, dacă e o situație de excepție faptul că tahicardizez prea tare? Nu vrea niciodată să-mi atingă

inima, pentru că e sub sân, cred, dar soțului meu ar putea să-i placă să-mi atingă sânul, nu? Mamă, eşti acolo? Îl sun sau nu?

În fața farmaciei îl sun pe soțul meu. Îmi place vocea lui pe robot, îmi aminteşte de vocea lui când vorbeşte cu alții. Atunci când le vorbeşte, are o voce foarte caldă şi blândă, din respect fără îndoială, pe când cu mine nu vorbeşte decât în frânturi, nițel forțate, e vorba de timiditate, e greu să găseşti tonul potrivit ca să vorbeşti cu soția ta. Pe robot îi spun că l-am sunat să-l felicit pentru vocea lui şi că ar trebui să îndrăznească să o folosească şi cu mine, mai ales că acum o să fim părinți, asta o să ne apropie, apoi închid, tahicardizez, ce ştiu eu, nu ştiu nimic sigur 36 şi deja îl anunț? Intru în farmacie, cumpăr un test de sarcină, ies şi alerg spre biroul lui. Pătrund în clădire, urc la etajul şase, ştiu că este acolo, soțul meu spune mereu că pentru a se menține în formă urcă zilnic cele şase etaje pe jos. Deschid o uşă, o femeie tânără de la recepție vrea să mă oprească, o împing, cade, o iau pe culoar, pereții se înclină ca în ziua când am făcut alergie la codeina din siropul de tuse pe care mi-l dăduse mama. Pe o uşă se află numele meu. Cu prenumele lui în față. Şi intru fără să bat, sunt la mine acasă aici.

Şi o văd pe mama cu picioarele depărtate, cu fesele pe birou, iar el cu degetele înăuntru, cu limba atârnând, sărutând-o pe gât. Nu mai tahicardizez, mi se opreşte inima. Amândoi se întorc spre mine. El rămâne cu degetele înăuntru, iar mama, cu gura deschisă şi fața rozie, continuă, şocată, să-l masturbeze pe soțul meu.

Plec de acolo, o iau pe culoar, cobor scara. Trebuie să traversez bulevardul, să mă întorc acasă, să-mi fac o valiză, să plec, să merg la un avocat, să divorțez, să trăiesc departe, sub o altă identitate. Poate pe o insulă. Să țin un club nautic sau să deschid o şcoală. Dacă nu un dispensar. Dar mi-e frică de injecții. Mi s-a spus că la Besanțon. Sau, dacă nu, undeva unde e zăpadă. O să iau trenul. Şi o să închiriez o maşină. Am luat deja sala, nu am încă permisul. O să iau un taxi. Sau fac autostopul. Mai bine fac autostopul. Dar înainte, un singur lucru, totuşi, trebuie să ştiu în câte luni sunt.

Pe mijlocul bulevardului, mă ghemuiesc lângă semafor, desfac testul şi înmoi, aşa cum scrie în prospect, capătul racordului. Şoferii claxonează, eu urinez. Rămân ghemuită, urmăresc barele care se pregătesc să intre în căsuțe, însărcinată, nu-s însărcinată, însărcinată. Bine. O să iau o pastiluță şi apoi o s-o sun pe mama, poate că o să ştie ea cum să-l anunțe pe soțul meu.

Mi-e atât de somn. Are dreptate ea când îmi reproşează că nu mă ţin de cuvânt, ca dovadă, ieri am uitat să mă duc să beau o cupă de şampanie la restaurant.

ORA CORESPONDENȚEI.

Un pachet de zăpadă cade înlăuntrul meu. Mama strecoară o arsură, eu pregătesc un strigăt, o să iasă mai târziu, infinit mai târziu, o să iasă cât voi trăi, tot la o respirație din două sau trei, o să-mi fie servit din nou, iar şi iar, acest abandon rece. Îl simt ca şi când, înainte de a lovi un corp, ai încrusta deja în el rana, ca şi când ai trasa o rozasă în creion şi apoi ai colora-o cu cerneală. Gata, am plecat, cu un ski pe fiecare talpă şi gata să cad în gol. Mult mai retrasă decât celelalte mame, îşi ia la revedere de pe trotuar, nu face cu mâna, întoarce puțin capul ca să nu văd lacrimi, surâde încet, de parcă nu ar trebui să caute prea mult, de parcă ar şti că peste o sută de metri oricum o să am în inimă rana surâsului ei, aşa că nu e nevoie să ridice mâna prea sus, gata, autocarul pleacă, ea dispare. Duc mâna la inimă, o strecor între nasturii hanoracului şi-mi ating rana. Acolo, în spatele sânului meu stâng care încă nu s-a născut, palpită o mică fantă ale cărei margini le țin lipite una de alta, ca şi cum s-ar putea deschide, ca şi cum fără ea m-aş putea împrăştia.

În ziua sosirii, la vremea gustării, dulceață în castro-nele şi lapte cald, mirositor, copiii aşezați în careu cu un şef de masă care zice Strângeți masa! De îndată ce a terminat el, sau Recreație! Şi atunci o ştergem afară, cu gura încă plină, cu laptele abia înghițit rămas încă pe tubul cald care duce la burta rece, dar, în timpul gustării, înainte să ne împrăştiem, intervin adulții, este ora împărțirii corespondenței. Părinții, bunicii, frații şi surorile, uneori verişorii, ne trimit mesaje ca să ne spună că ne iubesc, că se gândesc la noi, că le lipsim. De-abia am sosit, valizele sunt încă îngrămădite pe hol, dar ne duc deja dorul. Mai ales mie îmi duce dorul mama mea. Primesc cinci scrisori de la mama. Mi le-a pus la poştă înainte să plec ca să le primesc încă de la început. Aşa au sfătuit-o la şedința pregătitoare. Aceasta face abandonul mai puțin greu de suportat, în gând mă rog să înceteze împărțirea. Supraveghetoarea îmi strigă numele, de cinci ori la rând, toți copiii izbucnesc în râs. Unei fetițe care întreabă dacă toate scrisorile vin de la mama îi spun că nu, ci de la un prieten, un bărbat copt de vreo douăzeci de ani, care se ascunsese în spatele unui copac în momentul plecării ca să nu sperie pe cineva. Aşa o diferență de vârstă! Micuța dă din umeri, când mint probabil că se simte. Ora corespondenței devine clipa morții mele,

toată lumea îmi murmură numele înainte ca supraveghetoarea să înceapă distribuirea scrisorilor. E imposibil să faci ceva discret aici, totul e treaba tuturor, nu ai cum să ascunzi ceva, chiar şi valizele sunt scotocite în căutare de bomboane, de prăjituri de împărțit, trăim în colectivitate. Dar, din fericire, mama mea nu a ascuns aşa ceva. Doar îndărătul cuvintelor ei, acolo, pot să găsesc zahăr şi dulciuri, cuvinte de mâncare care îmi strâng gâtlejul, într-atât 40 de vesele le alege ea ca să-mi spună că e bine, e atât de bine fără mine.

O fetiță plânge pentru că o supraveghetoare deschide fermoarul ascuns în pluşul cățeluşului în care mămica ei i-a ascuns, pentru fiecare dintre cele douăzeci de seri ce ne despart de întoarcere, câte un bilețel şi o bomboană, şi supraveghetoarea strigă Asta a ascuns de noi, am zis doar că împărțim bomboanele! Şi-i citeşte bilețelele de la mama ei. Micuța plânge îndelung, mă duc şi mă aşez pe patul ei, cred că e prima oară când spun un cuvânt urât cu voce tare, şi îl tot repet, e Naşpa, naşpa. Micuța strânge la piept cățeluşul din pluş şi zice că era ascunzătoarea ei, a ei şi a nimănui altcuiva, îi aduc batiste ca să umple la loc burta golită a cățeluşului, înduioşată de lacrimile ei, dar sunt mulțumită că faza cu cățelul ei îi face pe ceilalți să uite de problema corespondenței mele. Un copil, înainte să adoarmă, spune cuvintele pe care mama lui i le spune seara ca să-l liniştească, au învățat împreună un soi de poezie în care cuvintele se completează pentru a reface o prezență şi, în marele dormitor, copilului i se spune şşt, şi se râde, se face mişto, se profită de zgomot, unul ca să se uite, într-o cărțulie sau un carnețel secret, la poza mamei, altul ca să-i miroasă pe ascuns parfumul luat într-o batistă de doi bani. Un copil, cocoțat într-un pat suprapus, vomită de la înălțime în papucii nou-nouți aşezați la picioarele patului celui care făcea mişto.

În scrisorile mele, îi mulțumesc politicos mamei pentru scrisori, dar încerc să o întorc cumva ca să-i zic să nu mai trimită. Aici se taie cu roşu sau cu alb tot ceea ce i-ar putea îngrijora pe părinți. Ea nu înțelege, eu insist şi încerc orice ca să o enervez în aceste trei săptămâni, îi scriu nimicuri, platitudini, poate că o să primesc mai puține scrisori atunci, dar până la sfârşitul şederii copiii râd când îmi aud numele la ora corespondenței. Timp de trei săptămâni mă gândesc la o fugă, la un viol, cred că prefer violul decât să rămân aici, îmi spun că, după viol şi spital, ea o să vină. Ceea ce nu mi-ar plăcea ar fi să fiu vioiată şi apoi să mă aducă din nou aici, fără să trec pe la ea, atunci mai bine fug, fug în gând în timp ce ea scrie, şi ştiu azi că

pot fugi, de oriunde, oricând, am pregătite scuzele, minciunile, drumurile, azi o şterg şi nimeni nu mă poate ține nicicum prizonieră, sunt nesfârşit de liberă, pot să las în urmă tot, pe toată lumea şi tot timpul, şi asta e o adevărată închisoare, închipuieşte-ți, îi scriu eu mamei, azi, când, destul de în vârstă, ea aşteaptă scrisorile mele de la Faucon-de-Barcelonette. E un munte înalt unde mi-am pierdut sufletul şi unde m-am aşezat încercând să-l regăsesc. Poate când o să se topească zăpada, cine ştie. Pentru moment, chiar în vârful vârfului, tot am impresia că am fost abandonată.

GĂSIM NOI O SOLUȚIE.

Pătrund în clasă, cu fesele strânse în jurul supozitorului cu vitamine. Sug o pastilă de oligoelemente cu virtuți regeneratoare. Socotind picăturile şi comprimatele de dimineață, am ajuns la paisprezece leacuri ingurgitate. Mama mă dopează, ea ştie cum să mă adoarmă seara, să mă scoale dimineața, să obțină de la mine atenția sau somnul, destinderea, aplombul sau combativitatea. Probleme apar atunci când plec în weekend la Sophie, a cărei mamă îmi suspendă pe ascuns tratamentele, consideră că mă tâmpesc. Mai ales comprimatele împotriva alergiilor, ea zice că e o prostie să combați polenul în decembrie. Mi-e ciudă pe mine, am sentimentul că o trădez pe mama când petrec un weekend fără nici un medicament şi fără să mă îmbolnăvesc pentru asta. Iar ea nu ştiu ce face în timp ce eu mă joc pe iarbă, dar mi-e teamă că se uită la pozele cu tata sau că sfâşie tot ce a rămas de la el. Îşi răscoleşte amintirile şi asta o indispune brusc.

Când mă întorc acasă, mama numără, verifică, dar tot ceea ce mi-a dat s-a aruncat. Aşa este mulțumită, zice că mă poate lăsa, că-mi pot purta singură de grijă, de altfel crede că are şi Prexiplanul un rol în toată treaba asta. Îmi cere veşti despre Aerist, despre Vetalam şi despre siropul Maprall, ar vrea să ştie ce simt, să verifice efectul medicamentelor. Au petrecut un weekend plăcut. Probabil că acum plutesc prin fundul grădinii, într-un canal rustic al comunei Jaudray. Ca şi tatăl meu care rătăceşte pe vasul său, cu capul în soare, fără cremă şi pălărie, liniştit departe de noi, degustând fericirea de a fi proaspăt divorțat.

Fiecare boală îşi are leacul; numai să pomenesc de vreo durere sau ceva, că mama se apucă de vrăjile ei. Tata a părăsit-o: ea greşise doza. De atunci, se concentrează, nimic nu o abate din drum, aplecată deasupra lucrărilor, ziarelor, notițelor. Nu mai merge la lucru de când el a părăsit-o, dar ea nu plânge niciodată, se mulțumeşte să spere că viața merge înainte cu tot cu zidul ei de chimie, îmi place când face anchete şi când mă otrăveşte, cel

puțin nu este tristă. De doi ani durează chestia asta, deseori compară medicina cu un joc, uneori încearcă un tratament datorită numelui unei molecule care-i place. O gelulă drăguță alături de un comprimat octogonal – există aşa ceva -poate da foarte bine.

Spre deosebire de mine în dimineața asta, la masa de control, aşezată pe supozitorul cald care picură în mine. A găsit supozitorul care decontractează, dar încă nu a descoperit gelulă care te face să asimilezi. Până şi fracția de Anticossyl mi se pare mai simpatică decât cea culcată pe fotocopie, fără îndoială bolnavă, nu poate fi altfel, atâta inextricabil te înnebuneşte. O să-i spun mamei despre asta, o să aibă ea grijă de fracția mea, o să se facă bine, o 44 să luptăm ca să crească, dar cu bara asta în mijlocul burții, săraca, ştiu eu ce înseamnă, ştiu cum s-o fac să zâmbească şi mai ales să o rezolve. O scriu, aşadar, şi o scriu aşa cum îmi vine, pe rânduri şi apoi pe pagini, fac o compunere la matematică despre boala fracției, despre suferința şi disconfortul ei, şi primesc pe ea un zero, un avertisment şi o întrevedere cu directorul.

Directorul este foarte director, cred că a luat prea mult din ceva, a urcat din nou, consideră că am greutatea normală şi mi-o zice de mai multe ori, ca să-mi intre bine în cap, o să mă doară capul. O să iau o pastiluță. Mama nu înțelege zeroul, se hotărăşte să mă ducă la o doctoriță psiholog, zice că dacă le am, trebuie să-mi completeze lacunele ca să prind din urmă ceea ce am pierdut. Nu crede în valoarea piciorului în fund cum spune directorul, şi asta îmi convine. Ea consideră că nu sunt un robot, şi asta îmi dă siguranță. Stabileşte imediat o întâlnire cu acea doamnă care mă mai văzuse deja ca să încetez să-mi sug limba. Dentistul îşi dăduse seama de chestia asta. Mama era întoarsă pe dos. Le explica musafirilor că nu ştiam cum să-mi aşez limba în spatele umflăturilor din cerul gurii. Şi toată lumea încerca să înghită plasând limba unde trebuie. Şi tatăl meu ofta.

Mama mă aşteaptă în sala de aşteptare a doctoriței psiholog care are o claie de păr mare ca un burete, un colier şi inele. Mama nu mai poartă nimic de când a plecat tata. Spune că are alergie la bijuterii. Când ies din cabinet, mama aplică întocmai ce a citit într-o carte, adică îmi propune să vorbim fără a mă obliga să o fac. Dar vorbesc, nu am nimic de ascuns, i-am povestit doctoriței că totul va fi bine, mama pregătindu-se să găsească un leac pentru prestația mea nulă la matematică; la nevoie, va da chiar de lucru unor cercetători.

Pentru că plouă, mama îmi dă o umbrelă şi un comprimat. Mi-a cumpărat apă, poți muri sufocat dacă înghiți un comprimat fără apă. Mă pune să beau toată sticla, nu mi-e sete, dar trebuie să mă hidratez între mese, căci dacă beau în timpul meselor mă balonez, digestia e încetinită şi uite-aşa. Întâlnirea cu doctorița ne-a decalat programul cu o oră, deci trebuie să recuperăm din timpul pentru toaletă, mama gândeşte cu voce tare pe drumul spre casă, încerc să răspund, dar îmi dau seama că s-a închis în ea, nu mai iese, se vorbeşte oarecum, nu se zice aşa, dar nu am leac împotriva cuvântului ăstuia.

— Sau mai bine faci un duş. O baie durează prea mult. Ar fi trebuit să dau drumul la apă înainte să mergem la doctoriță. Nu ar mai fi trebuit decât să adăugăm puțină apă caldă.

— Nu mamă, oricum nu sunt murdară, în recreație am stat înăuntru, găsisem un cuvânt.

— La chiuvetă, repede, cu şervețele umede, în timp ce îți pregătesc cina, o să încropesc ceva rece, deşi la prânz nu ai avut carne. O să-ți fac un tartar.

— Urăsc carnea crudă.

— Şi uite, în mod excepțional, azi nu strângi masa, fuga la spălat pe dinți, poezie, pat.

— N-ai putea să-mi prăjeşti tartarul?

— Nu. Un biftec tartar e făcut ca să nu pierzi timpul. Şi sângele înseamnă vitamine. Uite, facem aşa, iei un şervețel pentru toaleta intimă şi te ştergi sub braț, îți dai cu apă proaspătă pe față, uite, am văzut că ai un coş, aminteşte-mi să mă uit.

Când ajungem acasă, găseşte rezultatele analizelor mele de sânge. Totul este normal. Vom continua aşa cum am început. Vezi, suntem pe drumul cel bun, zice ea! E atât de mulțumită încât îmi prăjeşte biftecul tartar, în timpul cinei, tata telefonează, ea-l pune la punct, zice că e aiurea cum de se găseşte el să sune mereu în timpul mesei, de aceea nu mi-l dă şi mie, îi povesteşte cu detaşare şedința mea la doctoriță psiholog, de parcă ar fi fost şi ea de față. Înghit friptura, dar mi-e greață. Până la urmă închide, apoi zice: Gata, acum e mulțumit.

— Nu i-am spus doctoriței că nu-mi place matematica din cauză că tata e chimist.

— A, nu? Atunci ce i-ai spus?

— Evident, nu-s obligată să…

— A, da, vorbim numai dacă vrei tu. Fugi repede şi te culcă, vin să te învelesc.

Îmi vine să-i spun să tacă odată din gura aia mare a ei. E prima dată când îmi vine să fac asta. Mă întreb dacă nu mi se trage de la Zorg. Plec de la masă şi mă duc să mă spăl pe dinţi, după cum am stabilit înainte de a ne întoarce acasă. Mă felicită din bucătărie, îmi aminteşte de fluor şi de pastiluţa şi jumătate pentru visele roz. A trebuit să se mărească doza, de doi ani iau chestia asta şi o pastilă nu mai ajunge. Am vise albastre, verzi, dar roz, nu. Cum mâine am matematica, mama mi-a dat un comprimat de Peps, tocmai l-au scos, e american. Ea crede în aşa ceva, chiar şi pentru fracţii. Urlă la mine să-l iau şi pe ăsta. Şi-atunci, nu ştiu ce m-apucă, arunc fluorul la canal, şi iar nu ştiu ce m-apucă şi fac la fel şi cu întreg conţinutul farmaciei suspendate deasupra chiuvetei, şi nu ştiu ce m-apucă, o chem pe mama şi îi arăt dezastrul, şi nu ştiu ce o apucă şi cheamă forţele de ordine şi declară că am fost călcate de hoţi.

După asta, plânge aşteptând poliţia, nici măcar nu se uită dacă i s-a furat şi altceva.

— Mai rău e că nu avem nimic pentru la noapte. Cum o să dormi? Ne-au furat tot.

— Nu-ţi face griji, mamă.

Măsoară culoarul într-un sens şi-ntr-altul, caută pe jos dacă nu a rămas vreo fărâmă de ceva, vreun rest. Îşi trece degetul pe plinte aşa cum făceam eu înainte ca ea să mă treacă pe Valium. În seara aceasta, însă, va trebui să suspendăm tratamentul. Poliţia întârzie, mama sună din nou, acum realizează că i s-a furat şi soţul.

Uite ce este, domnule agent, veniţi sau nu? Ne-au dispărut toate medicamentele şi constat că şi soţul meu a dispărut. Nu ştiu exact în ce ordine…

Mă priveşte cum sufăr din cauza lipsei şi cum transpir. Poliţistul îi închide telefonul în nas. Nu ştie ce să mai facă, cum să mă calmeze, iar eu transpir, mă doare burta, îmi vine să plâng, îi arăt chiuveta, tuburile goale în coş. Zice că numai nişte perverşi au putut face aşa ceva. Nu acceptă nici măcar o clipă că eu am putut face aşa ceva. Refuză să accepte, îi mai arăt o dată coşul, bag mâna înăuntru, scot blisterele dar, în loc să înţeleagă, repetă Da, văd, sunt toate aici, goale. Pleacă iar creanga, în fundul culoarului, zice că s-ar putea întâmpla să fie o mică rezervă pe undeva. Eu tremur întruna, îmi amintesc că în prospecte scria că tratamentul se întrerupe treptat, mai ales la

calmante. Se întoarce şi mă strânge în braţe, ne aşezăm pe culoar şi pândim un licăr de speranţă, îmi dă cu puţină apă pe fruntea obosită, îmi stoarce coşul ca o nebună, încearcă să 48 mă culce după ce termină, iar pentru visele roz îmi spune o poveste, spune vrute şi nevrate, mă scoate la întuneric, nu mai tremur, şi, pentru prima oară de când a plecat tata, dorm fără ca ea să-mi mai bage-n sânge substanţe care mă omoară. Se întinde lângă mine ca să-mi audă respiraţia. Plânge, zice că acum ştie, a înţeles că tata a plecat. Mâine va merge la lucru. Promite şi adoarme.

A doua zi, se supără, îi trece prin cap că eu am aruncat comprimatele, se întreabă ce mi-a venit, dar se linişteşte repede şi iese în fugă să cumpere purgative. Crede că Propentonul a interacţionat cu Alatraskul. Ca să contracareze efectul, e suficientă o clismă bună.

O SĂ FII FEMEIE, FATA MEA.

Gustările s-au transformat în bairamuri. Mama încearcă să se dea cu rujul fetei, dar aceasta se opune, strânge din buze, zice că vrea să-şi aleagă singură hainele pentru petrecerea ei, iar mama ştie cum se termină toate astea, întotdeauna în fugă. O dezgustă faptul că a făcut o fată. Cu băieţii cei mari a avut parte de skate-board, de cipsuri, de gel de păr pe pieptene şi de urme de degete pe canapele, dar cu cea mică lucrurile vor sta altfel. Mama va lua frâiele în mână. Nici vorbă să o lase să se întoarcă de la petreceri toată numai zâmbet pentru că i-a condus pe băieţi la blues-uri pentru că e mai înaltă decât media vârstei ei. O apucă ameţeala numai la ideea că fiică-sa ia în braţe câte un băiat ca să-l învârtă. A profitat de rezultatele ei proaste la matematică pentru a-i interzice să se mai ducă la baschet, în loc de asta, face cursuri în particular cu o studentă tânără şi drăguţă care nu e cine ştie ce în materie de învăţământ, dar care ştie să se îngolească şi să se facă dorită. Mama contează pe ea pentru a-i povesti fiică-sii micile ei aventuri amoroase, până la urmă nu-i mare diferenţă de vârstă între ele, iar studenta nu e genul care să-i conducă pe băieţi la dans. Ca să păstrezi un bărbat, iar mama ştie despre ce vorbeşte, e bine să-ţi şlefuieşti trupul cu exigenţă şi, de îndată ce e perfect, să-l oferi cu delicateţe.

Nici un rezultat, însă. Fata nu poartă decât chiloţi lă-lâi şi brasiere care-i strivesc sânii care abia-i răsar. Mama îl ia pe soţ deoparte, îi arată cauza disperării ei, iar el îi spune că se va rezolva cu timpul, feminitatea nu este ceva automat.

— Ajută-mă să o provoc, îi spune mama.

— Asta-i bună, las-o să fie adolescentă, să-şi dea seama singură cine vrea să fie.

— Nu vezi că seamănă cu un băiat? Mi-a cerut bani de coafor, vrea să se tundă scurt.

— Asta-i moda, las-o-n pace, o să-i crească la loc.

— Şi mai are şi sânii mici, nu ştiu dacă ai remarcat.

— Probabil că nu şi-au terminat creşterea, şi sunt drăguți aşa.

— Bla-bla-bla-bla…!

Mama se uită chiorâş la fiică-sa şi deseori o pedepseşte pentru că vorbeşte urât, dar nu e chiar aşa, sunt expresii pe care le aude la frații ei, şi-atunci fata se ofileşte, insultată şi jignită. La urma urmei, fata ar vrea să-i placă maică-sii. Aduce note bune, maică-sa se uită în altă parte, îi vorbeşte despre ce a făcut în ziua respectivă, maică-sa bate cu lingura de lemn în marginea cratiței. Fata cumpără flori, mama le primeşte oftând, apoi le aruncă imediat ce se ofilesc. Fata uită cum mai arată zâmbetul mamei, îl zăreşte uneori la adresa micuței vecine de doisprezece ani, care tocmai a înregistrat un disc şi care-şi împleteşte părul 52 într-o coadă indiană. Atunci, deznădăjduită, fata cere drept cadou pentru aniversare'o operație de sâni şi, culmea, are efect, mama îi surâde şi, mai ales, acceptă.

Fata are şaptesprezece ani şi sâni uriaşi. Mama încurajează schimbarea şi-i oferă seturi de lenjerie, îi cumpără chiloței prea mari pentru ca fiică-sa să-şi dea seama singură că ceva nu e în regulă între sus şi jos. Fata cere să-şi liposculpteze fundul. Mama îi oferă şedințe de gimnastică şi de modelaj. Fata îşi scurtează fustele lungi, mama jubilează. Fata ratează bacul, mama e mulțumită. O femeie îşi găseşte un bărbat, nu e nevoie să dea din nou, important e să ştii limbi străine ca să poți călători. O trimite în Italia, să servească într-un bar. Un bar de zi, bineînțeles, fata e liberă noaptea. Singură fiind, îl întâlneşte pe Rico, un francez italian, care îi propune imediat să lucreze pentru el în spectacol, în Franța. Se întoarce din Italia, îl prezintă mamei care-l găseşte pe gustul ei.

— Şi despre ce fel de spectacol este vorba? Întreabă tatăl.

— Catch feminin.

— Dar ăsta e un sport viril! Explodează mama.

— Nu, este un sport de femei, un catch special care-i înnebuneşte pe bărbați, e o chestie care se dansează în barurile de noapte.

— A, păi dacă se dansează, merge, spune mama liniştită. Ce zici, iubitule?

Bărbatul încuviințează, este mult mai liniştit că soţia a redevenit, de când fata e fată, o femeie îndrăgostită. Până la toată urma, dansul catch trebuie să fie o chestie fainã.

Fata pleacă cu maşina, alături de Rico, iar mama ieşină după maşina decapotabilă a italianului. Se bucură deja la ideea unei căsătorii. Dar, pentru aceasta, se gândeşte ea în timp ce adoarme, ar trebui să ştie să apuce prada cu înțelepciune, nu mi-a plăcut felul ei de a merge, parcă ar fi un cow-boy, trebuie să-i spun asta, va trebui să-i arăt cum să dea din şolduri. Pentru un bărbat e groaznic să se plimbe cu o femeie care nu ştie să se fandosească. Duminică îi voi arăta cum să-şi treacă limba peste buze şi mâna prin păr, apoi cum să se aşeze îndepărtându-şi uşor picioarele, coapsele, foarte puțin, desigur, nu spun că trebuie să se exhibe, doar să ştie să o facă pentru bărbatul care o însoțeşte, fără ca ceilalți să o vadă. Da, când se va întoarce duminică, o să-i arăt ce să facă cu mâinile şi cum să le pună pe bărbat ca să nu-l lase să scape. Da, o să am o nuntă de prințesă, şi rochie, gândeşte mama în timp ce adoarme.

De şase luni, nopțile se sfârşesc cu îngrijirea pielii, iritată de varza fierbinte. Catch-uân varză murată o face să plângă în fiecare seară, arsurile din timpul spectacolului nu-şi află leacul decât cu un cârnat, atunci fata se mângâie cu un cârnat Montbeliard şi asta mai potoleşte o vreme aciditatea verzei, chiar dacă asta ațâță mulțimea în delir, iar mama e mulțumită, merge din timp în timp la spectacol şi are grijă să spună că ea e mama fetei. Rico a angajat alte trei fete; toate patru în varză murată, se aruncă una asupra celeilalte şi fac mare tărăboi, de altfel el şi-a mai luat o maşină decapotabilă, o blană şi o casă cu copaci înjur. După spectacol, luptătoarele de catch îşi cer iertare că a trebuit să se lovească, se ung cu cremă una pe alta. În seara asta, ieşind obosită de la discoteca din Pont d'Orly, fata îl vede pe Rico sărutând o altă femeie. Atunci o ia la fugă în direcția Orly, poate prinde un avion, 54 speră să plece către o nouă destinație, nici Frankfurt, nici Strasbourg. Merge pe acostament, dar spectatorii care s-au distrat o ajung din urmă, îi vorbesc despre cârnat, ea nu aude bine, nu aude tot, din cauza verzei care-i intră şi în urechi şi i se lipeşte de păr, ca şi sucul pe care bărbații îl vor vărsa peste ea strigând-o Caltaboş Cald, înainte să o ucidă cu lovituri de levier.

În acea duminică, atunci când mama a venit la morgă să-şi recunoască fiica, era de-a dreptul indignată. A spus doar că nu e fiica ei, fiica ei este o

femeie atrăgătoare, produsul atenției ei speciale, şi că aceasta nu ar fi tolerat niciodată să aibă părul unsuros.

MINCINOASA.

Mă doare, asta e tot. N-am să fac un capăt de țară din asta, tot nu pot s-o schimb, am s-o păstrez până când voi fi independentă, dar consider că ar fi fost cinstit din partea ei să-mi spună pur şi simplu adevărul. M-a manipulat. De obicei, oamenii profită de prima copilărie pentru a face astfel de mărturisiri, de altfel nu e vorba de o mărturisire, e mai degrabă o constatare, sunt adoptată. Poate că ar fi timpul să mi-o spună. Ea este cea care se agită, nu este vina mea în toată tărăşenia asta şi sunt pregătită să suport orice. Pentru mine, mama aceasta sau o alta, tot aia e, o dată ce sunt iubită, hrănită, adăpostită. Spun doar că mi-ar fi plăcut să aud şi versiunea ei. M-a ales dintre alți bebeluşi într-un orfelinat de la țară, vreo autoritate oarecare o fi obligat-o să ia o fată în locul unui băiat, o fi plătit cu trupul ei ca să mă obțină la câteva luni? Probabil că nu eram prea mare, din moment ce nu-mi amintesc nimic.

Alaltăieri mi-a arătat, cum zice ea, una dintre primele mele pijamale, am verificat, era pentru vârsta de şase luni. Era emoționată până la grotesc, dar acum înțeleg mai bine de ce. Îi amintea pesemne de coada din fața dormitorului în care m-a văzut sau m-a ales, nu ştiu exact, o să revin asupra acestui lucru; desigur, stătea acolo tremurând, cu surâsul ăla al ei pe care-l are atunci când totul merge prost, răsucind în mâini hăinuța pe care o luase ca să mi-o pună de îndată ce avem să fiu a ei. Mi-a scos şi o bonetă şi nişte botoşei tricotați de mama ei, minciuna este prin urmare o chestie de familie. Nu, nu e vorba de un banal secret, e o treabă premeditată. Oare bunica era acolo, aşteptând în maşină, reglând încălzirea ca să intru în viața familiei la temperatura corespunzătoare? Şi tata… Unde era el? Fuma pe trotuar sau se juca cu celălalt crac al salopetuței înflorate, riscând să i se refuze copilul pe motiv de comportament anxios? Oare mama îi atrăgea atenția spunându-i să termine? Iar eu, în leagăn, dormeam sau eram trează? Am urlat văzând-o pe acea necunoscută care mă luase deodată în brațe?

Mă agasează chestia asta. Am trecut de vârsta la care se fac crize de nervi, şi totuşi mi-e greu să trec totul sub tăcere. Când o aud pe mama zicând că semăn cu tata când adulmec conținutul farfuriei, îmi vine să i-l arunc peste burtă. Mi-ar plăcea ca măcar să fie corectă şi să nu-şi bată joc de mine pe față, m-am săturat de asta. Am bunul simț de a ține pentru mine tot ce ştiu, dar nu e obligația mea să mențin echilibrul ăsta precar dintre noi; dacă-mi

pune bețe-n roate cu micile ei cugetări, atunci am să răbufnesc şi am să spun totul. Şi ea, care e atât de mândră că mă îmbracă ca pe o păpuşă şi mă tot arată, să nu se mire dacă într-o zi, în faţa vreunui vânzător, o să-i zic doamnă şi o să-i vorbesc cu dumneavoastră. Totul devine clar. Acum câteva seri, a vorbit într-o limbă străină cu o prietenă, şi şi-a mângâiat burta.

— De ce nu vorbiţi franţuzeşte? Am întrebat eu. 58

— Draga mea, Edith mă întreba cum se spune în engleză la „tartă sărată".

— Ciudat de multe cuvinte au englezii ca să zică „tartă sărată".

Poţi să mă crezi sau nu, dar individele au râs, şi mama m-a poftit pe un ton mieros să mă duc în camera mea, punându-mi în braţe farfuria cu prăjituri de lângă ceainic. Sentimentul clasic de culpabilitate, în locul ei, m-aş simţi vinovată cu adevărat dacă aş sta la bârfe cu o prietenă pe seama fiicei mele adoptive, şi mai ales nu aş face-o tartă sărată. Şi apoi, dacă nu reacţionez, o să facă din mine o obeză. Uite, ia o prăjitură, Lulu, vrei? Ce vârstă ai tu acum? Dacă nu înmulţesc cu şapte, ai şase ani. Cu şase ani mai puţin decât mine, nu-i aşa? Şi cu două lăbuţe mai mult. Deci nu erai aici când m-au adus. Tu ai noroc, eu pot să-ţi spun de unde vii. Erai în cuşca din piaţă, mama a zis că eşti frumos şi tata te-a cumpărat. Nu ştiu cât ai costat, dacă ai fost însă mai scump decât mine, asta e pentru că vânzătorul te dădea drept un câine de rasă pură; de altfel, nu vreau să te supăr, dar mama râde mereu de coada ta care stă în sus, da, dragul meu, eşti un bastard. Bun venit în club.

Nu o să recunoască niciodată, minte aşa cum respiră. Vineri, când am ieşit de la şcoală cu cadoul pentru Ziua Mamei, care era prea mare şi nu intra în ghiozdan, ea l-a văzut foarte bine, dar a făcut pe mirata atunci când i l-am dat duminică. Altă dată, puneam masa, voiam să intru în graţiile ei, mă apucase deodată spaima că o să mă ducă la vară acolo de unde mă luase. A trecut pe culoar, m-a privit, am văzut că mă priveşte, s-a întors zece minute mai târziu căzând pe spate de uimire: Ce surpriză frumoasă, îngeraşul meu!

°acă aş fi taică-meu, mă rog, soţul ei, mi-aş face griji cu aşa o mincinoasă. Şi pe el îl minte, şi pe deasupra cu ajutorul meu. Nu-i spune tatei, şopteşte ea, că am ajuns târziu la şcoală, o să mă tragă de urechi. Nu-i spune tatei că i-am făcut prăjitură cu castane, o s-o ascund sus, în dulap, da? Nu-i mai spune tatei că a sunat fratele lui în legătură cu sâmbătă, şi-ar da seama că e o surpriză. Nu-i povesti tatei că am mers amândouă la magazinul de arme, o să ghicească că e pentru aniversarea lui.

Oh! Dar de ce i-ar trebui o armă?

Mama vrea să mă omoare. Nu mai suportă să trăiască în minciună. Voi muri o dată cu secretul meu. O să-l păstrezi, Lulu, da? Dar, într-o bună zi, vei spune lumii întregi cum de am avut eu dovada clară a adopției mele: eu sunt brunetă şi mama mea e blondă.

— Da! Acuma vin!

Mama vrea să-mi spună ceva. Vii şi tu, Lulu?

O surioară? Groaznic! O să mergem să o luăm de unde m-ai luat şi pe mine? Pot să văd şi eu? Nu? De ce? De ce trebuie să aştept aici? Peste cinci luni? Şi de ce la spital? Iei una bolnavă? Nu mai au altele?

Bine. De acord. O să aştept aici. O să fac o tartă sărată.

Şi-acuma? Te duci la coafor? Ce e cu culoarea ta? Rădăcini? Ce înseamnă asta, rădăcini? Arată-mi!

Ei bine, Lulu, poți să mă crezi sau nu, dar e ca şi când pe sub blana ta galbenă ai avea un păr negru. Mama mea îşi vopseşte părul în galben. E o mincinoasă şi jumătate. Mincinoasă până la rădăcina părului.

Dar rădăcinile mele unde sunt?

UN BEBELUŞ ROZ.

Sosind la clinică, am văzut o mamă tânără care de-abia născuse îmbrăcată într-un capot lălâu cu o girafă pe el. Mai târziu, când copilul se va uita la fotografiile de la naştere, o să ieşine de plăcere la vederea girafei, nu a maică-sii. Aşa că, pentru fotografie, m-am gândit să iau pe mine o ținută specială. Cămaşa mea de noapte verde-ma-rin, cu broderii englezeşti care împodobesc bretelele, o bridă care alunecă sub sân şi nu apasă pe burta scobită care înlocuieşte burta mea cea tare. Stau în pat.

— Cu genunchiul puțin ieşit de sub cearşaf, iar bebeluşul, stând pe spate pe sânul meu stâng, se întinde ca un pisoi. Fotograful zice că e cel mai frumos pe ziua respectivă. Pentru mine, e un adevărat soare.

După ce pleacă, o prietenă îmi telefonează ca să afle câte puncte de sutură am avut, şase sau şapte, nu ştiu exact. Mă sfătuieşte să nu mă abțin şi să merg la toaletă, dar nici nu mă gândisem la aşa ceva. Când am închis telefonul, mi-am dat seama că nici nu m-a întrebat ce nume i-am pus copilului.

Mă tot gândesc, îmi place Lili, dar nu ştiu dacă am voie sau dacă e un nume de alint, şi să-i spun Liliane nu-mi place deloc. Ar mai fi Marguerite sau Pamela, dar o să mă plictisesc de ele, simt asta, şi nu-mi plac prenumele compuse care mi-ar da posibilitatea să le alternez. Am o slăbiciune pentru Jacques, dar, la feminin, e rar. Dacă ar fi aici tatăl ei, poate că în doi am

găsi, dar el nu ştie că am născut. Călătoreşte des şi mult. Ultima dată când a plecat, eram însărcinată în patru luni. Purtam corsete ca să-mi ascund burta, îi spuneam glumind că am mici probleme de aerofagie din cauza avioanelor cu care tot zboară el. Îi ascundeam sarcina, mă temeam că dacă află nu se mai întoarce. I-aş putea spune fetiței Juliette, căci pe el îl cheamă Jules. Cine ştie, poate că o să-l îmbuneze când se va întoarce. Nu-i plac copiii, nu-i surâde ideea de a avea un copil pentru că nu-i place numele lui şi, fiind singurul descendent al familiei sale, a decis să nu-l transmită ca să dispară. Din fericire, am avut o fată, aşa că numele lui nu ar fi purtat cine ştie cât, douăzeci, douăzeci şi cinci de ani cel mult, apoi va găsi ea pe cineva care să-i pună un inel pe deget. Şi nu va mai fi vorba despre aşa ceva.

În timp ce aşteptam copilul, o prietenă se întreba dacă va fi roz sau bleu, avea ea o şmecherie, numai că problema mea secretă este că Jules nu se uită decât la copiii negri sau galbeni, îi consideră mult mai puțin plicticoşi decât pe cei albi. Într-o zi, mi-a povestit că, în timp ce se plimba, îi făcuse „bau” unui băiețel negru cu un ghiozdan mare în spate. Copilul se întorsese, îi aruncase o privire încruntată şi-şi văzuse de drum ridicând din umeri. Jules era sigur că un copil alb ar fi început să plângă, iar 62 maică-sa să urle. Asta e ideea lui despre mame, în vreme ce bate munții în căutare de mistere. Trebuie să se întoarcă în curând, zisese ceva de patru luni şi iată că-s aproape cinci; o să trebuiască să-i spun că s-a născut micuța Molly. Nu, Molly nu merge, nu are sens. O să-mi cumpăr un câine mare şi o să-mi fac un tatuaj pe ureche, poate că aşa bebeluşul meu o să treacă neobservat.

Şi dacă un prenume african, asiatic, cum ar fi Matou sau Comnet, l-ar face să uite că e albă? Din respect pentru gusturile tatălui ei i-am pregătit o pijama de nou-năs-cut cu dungi negre şi galbene pe care am descoperit-o într-un magazin cu costume de Halloween, dar am tăiat aripioarele albinuței. Maya doarme în leagănul ei, are unghiile lungi, mi s-a spus că-i vor cădea, nu trebuie să i le tai. O prietenă m-a sfătuit să i le rod, ca să stabilesc o legătură în plus, mai rapidă şi mai trainică, dar nu vreau să mă gândesc la asta, îmi dă emoții prea mari, mă poate dezechilibra. Când infirmiera m-a întrebat dacă vreau să alăptez sau nu, am întrebat-o pe cine. Şi-apoi ce-mi pasă mie. Voia să ştie doar dacă îmi dă pastile pentru a împiedica venirea laptelui, sau dacă-l las să vină. Aşa că l-am lăsat să vină, nu am îndrăznit să spun nu, am văzut că nu se glumeşte cu aşa ceva. Laptele a venit, îmi face sânii şi mai grei şi tari, şi îmi apar aureole de lapte pe bluze. Am tăiat în două o mănuşă de toaletă şi acopăr fiecare sân imediat ce

Anna termină de supt. Țesătura absorbantă se umezeşte, apoi o clătesc, un suc cenuşiu iese din ea şi se scurge în canalizare. Când Emeline îmi apucă sânul, mă cuprinde emoția, mi-a spus prietena care nici măcar nu m-a întrebat de prenumele copilului, atunci i-am explicat că da, eram într-adevăr foarte emoționată, dar nu e adevărat, chestia asta mă înmărmureşte, nici nu ştiu dacă trebuie să apăs sau nu, precum mănuşa de toaletă sau ugerul unei vaci, nici nu îndrăznesc să întreb, aşa că rămân nemişcată, îi țin capul Măriei la piept, i-l lipesc ca pe-al lui Jules de gura mea şi apoi aştept gândindu-mă la ceva neutru, un peisaj sau o serie de cuvinte. Apoi bebeluşul râgâie. Prima dată, infirmiera a aplaudat, mi-am ascuns fața în păr, m-a întrebat dacă auzisem. Evident că auzisem, sunase ca râgâitul unui bețiv după două-trei beri, n-aveai cum să nu-l auzi. Apoi am culcat-o pe Corine în părut, aveam burta complet udă. Edwige mă încălzise toată trăgându-mi de sân. Ines dormea, iar eu eram cea obosită.

În timpul naşterii, l-am sunat pe Jules, dar telefonul lui nu mergea, nu avea semnal în fundul Amazoniei lui. Îmi spuneam că dacă vorbesc cu el, cel puțin nu mai urlam la infirmiere, îmi era tare jenă să le tot fac pe moaşe târâturi, între două înjurături îmi ceream iertare, o asistentă mă asigura că nu e nici o problemă, erau obişnuite. Drept care, la un moment dat, am făcut-o curvă, până atunci reuşisem să mă abțin, dar, dacă tot mi se dădea voie, atunci, ia-ți labele de pe mine, curva dracului! Ea apăsa pe burta mea ca să o ajute pe Emilie să coboare, şi simțeam cum pe dinăuntru mă înțeapă cineva cu furculița de friptură.

Sophie doarme bine. Sunt nesfârşit de tristă, singură în patul alb, cu zgomotul cărucioarelor pe culoar, femeile care strigă şi copiii care se nasc. La prânz, mi-au dat o supă în care plutea nişte fidea. M-am gândit la Christine care avea într-o bună zi să ia vreun microb. M-am gândit la Elisabeth, la cum se întoarce ea de la şcoală, la plânsul pe trotuar, la țipetele că nu vrea să meargă, m-am gândit la Esther, la primele ei minciuni, la carnetul de note ascuns, la sacul de sport uitat, la nota zero la purtare pentru a fi copiat. M-am gândit la Brigitte, în fundul 64 curții, Brigitte şi pietricelele cu care vorbeşte, are tata, mama, copiii, şi se tot joacă aşa, fără nici un prieten. M-am gândit la Sylvie care suferă de scolioză. Trebuie să o apăr, să o îmbrac bine, să o masez, nu se poate descurca singură, sunt mereu lângă ea, îi pun pansament pe degetul pe care-l suge, bandaj la piciorul pe care şi-l suceşte, colier de gips pe gâtul rupt. Mă gândesc la Eglantine, prima la toate, chiar şi la gimnastică, nu-i place să fie alintată, se mărită la

şaisprezece ani, aşa că Jules este mulțumit. Mă gândesc la Antigone care vrea să facă teatru, tuturor li se pare normal acest lucru, numai lui Jules nu, care crede că înainte de a avea astfel de pasiuni ar trebui să se pună cu burta pe carte, iar eu încuviințez, dau din cap, Antigona, furioasă, iese din salon zicând Mi-e greață de toate astea. Mă gândesc la Ingrid, neînțeleasă, bulimică, varsă în chiuvetă tot ceea ce mă spetesc eu să-i gătesc, nu-i mai place decât apa foarte caldă pentru că îi uşurează voma, cum zice ea. Mă gândesc la Doris care caută sensul lucrurilor, al ființelor, care alcătuieşte moduri de utilizare, citeşte eseuri, ia notițe, ia exemplu, o şterge de-acasă, sfârşeşte prin a scrie cărți şi se sinucide. Mă gândesc la Chloe pe care ne-o răpeşte un cancer, la Marianne care fuge şi este găsită înecată, la Valerie care-mi spune că nu mai sunt mama ei, la Karine care nu poate pleca deoarece îi este frică să mă lase singură, nu vrea să sufăr, mă gândesc la Cecile care sfârşeşte, şi ea, fată bătrână din cauza mea. Mă gândesc la Prune care inventează boli, la Annie care o să ne umple de ele dacă va continua să se culce aşa, cu oricine. Mă gândesc la Laetitia care miroase a tutun, care are încheietura brațului vânătă, şi într-o bună zi o vânătaie în jurul ochilor ei frumoşi, şi se jură că a lovit-o o uşă.

Mă uit la uşa camerei care se deschide din timp în timp ca să lase să intre o persoană mică de statură care întrebă ce mai fac şi controlează copilul. Testez prenume, dar lumea strâmbă din nas. Le amintesc de câte cineva şi nu le plac. Telefonul îmi arată că am primit un mesaj de la Jules. Zice Mâine vin acasă, apoi Mă gândesc la tine. Mă uit sub cordonul cămăşii de noapte, îmi pipăi burta moale, încerc să mi-o sug, aş vrea să reuşesc să o ascund până mâine. Vanessa doarme în continuare cu pumnii strânşi, de-o parte şi de alta a capului, mă gândesc la Jules când spune el că viața e frumoasă şi face un gest care înseamnă ura, mă rog, aşa cred. Mâine o să-i cumpăr o friptură pentru când se întoarce din călătorie, îşi cere porția de carne, apoi o cere pe iubita lui. O să fac cartofi prăjiți, ce dacă o să miroasă, şi o supă de căpşuni, dacă o să găsesc în februarie. Ce chestie, Benedicte este în zodia Peştilor. Nu ştiu ce ascendent are, dar într-o zi o să mă întrebe cu siguranță ora la care s-a născut ca să-l caute ea singură. Va spune, Vai, ce groaznic, am ascendent în Scorpion, ca şi tine! Atunci o s-o trimit în camera ei să scrie de o mie de ori Trebuie să o iubesc pe mama. Titine mă enervează, acolo, în cutia ei, cu numele scris pe ea, dar fără un prenume, căci nu am găsit încă. Loulotte cântăreşte două kilograme nouă sute cincizeci. Un bebeluş frumos.

Totuşi o să mă duc, trebuie să fac curat, să ascund balta de apă de pe covorul de la intrare. Vreau să mă întorc acasă şi să-l aştept pe Jules al meu aşa cum aştepţi copilul, cu mâna pe burtă, ca să-i spun că suntem aici, să-l liniştesc, totul este calm. Nenette doarme bine. Mă scol şi-mi iau lucrurile. O să plec din spital, vor şti ei să o plaseze, şi, fără prenume, e şi mai simplă treaba. O să merg într-o clinică 66 să fac liposucţie, mâine Jules se va întoarce, mă va găsi schimbată, dar eu o să-i spun că e plecat de multă vreme şi că asta m-a dat peste cap. Dacă-mi vede cusătura, am să-i spun că am căzut. La revedere, bebeluşul meu.

RUPTURA.

Mama mă enervează. Faptul că o găsesc enervantă o face agresivă. M-am hotărât să nu o mai vizitez, e la fel precum contul meu din bancă, cu ea nu se întâmplă nimic, totul vegetează. Ea îmbătrâneşte, eu mă maturizez. Mă străduiesc, totuşi, încerc să o provoc să se gândească la altceva decât la jocurile ei de la televizor sau din reviste, din cutiile de brânză, de pe pachetele de batiste, din supermarketuri, dar, în afară de asta, nu o interesează nimic, doar decesele celebrităţilor atunci când survin pe neaşteptate. Eu studiez ca să devin comisar de conturi, ea crede că asta are a face cu poliţia. Deunăzi, am au-zit-o vorbind la telefon, spunea că să fii comisar nu e o meserie pentru femei şi că aveam să ajung într-un birou: doar nu o să fiu lăsată să fac teren, având în vedere constituţia mea fragilă. Am vrut să-i explic în ce constă profesia mea, şi-a luat un aer preocupat, rn-a ascultat cu atenţie, dar ca de obicei a încheiat discuţia printr-o frază care nu avea nici o legătură cu subiectul. O chestie despre un nou cleşte pentru tăiat unghiile pisicii. I-am atras atenţia că mă întrerupe mereu pentru tot soiul de prostii, că nu reuşim să avem o discuţie adevărată, atunci mi-a spus că nu o să-şi piardă ziua cu prostii. Se simţea jignită, m-a făcut domnişoara Contabilitate, ca să râdă de mine, şi mi-a propus să-mi aducă socotitoarea pe care o aveam în clasa întâi din pivniţă. Aşa se întâmplă de fiecare dată când vreau să-i abat atenţia de la punctele ei de fidelitate câştigătoare, câştigătoare e puţin spus, având în vedere averea pe care o risipeşte ea cumpărând timbre în speranţa de a primi un lot căruia îi lipsesc mereu baterii sau piese. Nu ştiu de ce mă spetesc muncind, viaţa mea nu o interesează. Tot ce o interesează este să vadă dacă băieţii mă aduc acasă atunci când mă invită în oraş. Dacă vorbesc despre unul dintre ei mai insistent, îşi face griji în legătură cu vaccinurile mele. Dacă organizez un sejur în străinătate cu o prietenă, mai ales dacă este una despre care i-am

mai vorbit de câteva ori, mă întreabă Cine e asta? Sau Cine mai e şi asta? Apoi îi dă zor cu asigurarea de repatriere în caz de boală sau deces. Sau propune o altă țară în locul celei pe care am de gând să o vizitez, mult mai pasionantă şi mai plăcută. Cred că o să încetez să o mai sun.

Când eram mică, ne înțelegeam bine. Serile, consultam ghidurile de călătorie şi-i spuneam tatei că ne-ar plăcea să mergem aici sau acolo şi el ne ducea. Nu trebuia să insistăm mult. Apoi, mai târziu, mama s-a retras dintr-o dată în ea, şi-a schimbat țara. Locuieşte pe nişte meleaguri de nepătruns, s-a cuibărit în umbra unei mizerii fără de sfârşit. Am să renunț să mă mai văd cu ea.

Acum câteva luni, am plecat de acasă ca să locuiesc singură, pe moment această hotărâre nu a părut să o tulbure, 70 dar brusc a intrat într-o stare ciudată, de parcă absența mea echivala cu o dispariție. Şi trebuia, prin urmare, să mă scoată cu orice chip din peisaj, ca şi când ar fi fost mai bine pentru toată lumea ca eu să nu fi existat. Totuşi, o vizitez deseori, ca să nu-mi simtă lipsa prea mult, chiar dacă mă plictisesc în timpul acestor vizite. Cred că şi ea se plictiseşte, fiindcă abia dacă-şi scoate nasul din ziarele ei, şi asta doar ca să constate că nu arăt tocmai bine şi că probabil mănânc foarte prost. Dacă îi propun să ieşim la o plimbare, trebuie să recunosc că se luminează la față, dă fuga să se machieze de parcă ar merge la o petrecere, iar pe stradă iuțeşte brusc pasul, într-o direcție sau alta. Până şi cuvintele o iau razna la galop. S-ar zice că, tot jucând jocurile alea, îşi pierde simțul realității, îşi stabileşte un limbaj paralel, inaccesibil celor care nu aparțin stirpei noastre:

— Şi muştele, în galerie, ştii, nu, acolo, în baretă?

— Poate că da.

— Nu, mai întâi o să găsim, o să încercăm, fața de masă rotundă, dar, la şosete, cred că sunt prea mari, jaluzelele le faci din hârtie, pentru cameră, asortate cu şervețelele.

Atunci mă cuprinde îngrijorarea, ieşirile îi provoacă prea multe emoții. Pe timpul reducerilor de prețuri e o catastrofă. Se amestecă la grămadă cuvinte, cifre, socoteli, procente, nu mai pot face decât să-mi astup urechile şi să aştept. Uneori îi vorbesc tatei despre asta, el zice că e în ordine, mama e mulțumită, asta-i tot, am eu darul de a despica firul de păr în patru. Nu mai înțeleg nimic din ce-mi povesteşte mama, dar totul e în ordine. Gata, m-am hotărât, încetez să o mai scot la plimbare, îmi face rău şi să o ascult, dar să o

scot la plimbare, asta mă distruge. O sun din nou, va trebui să înțeleg şi să explic exact de ce voi înceta în curând să o mai sun.

— Ştii, tapetul, a trecut doamna aceea, soțul ei îşi va face timp, dar nu înainte de ianuarie din cauza tranziției. E teribil de curajos, totuşi, Tanzania.

— Nu înțeleg nimic, mamă.

— Normal, dacă nu asculți.

Şi-atunci încerc să ascult mai atentă, e ca la un puzzle, dar cred că subtilizează cu bună ştiință unele piese; iar eu caut, fabric unele, o fabric pe mama, îmi acord tot răgazul necesar pentru ca ea să-mi iasă bine. O bănuiesc că se fărâmițează ca să-mi dea mie o ocupație, în timp ce recapitulez pentru concurs, mă sună:

— Lartă-mă că te deranjez, dar nu te țin mult. Vii în weekendul ăsta? Că vor fi şi verii la Colmar, dar mergem şi noi acolo numai dacă nu vii tu la noi, dacă vii, rămânem, iar tu zici ce vrei, carne sau plăcintă. Cu botezul, o să ne descurcăm.

— Nu, mai bine mergeți la botez. Aşa o să vedeți marea.

— O să vedem ce vrem.

Nici măcar nu reacționează la remarca mea cu marea la Colmar. Pe deasupra, mă mai şi ceartă. Asta-i persecuție. Nu o să mai vorbesc niciodată cu mama, dar, înainte de asta, o mai sun pentru ultima dată. Ştiu că va răspunde cu digresiuni, dar aş vrea să ştiu ce crede ea despre reacția noului meu logodnic, îi ofer şansa de a-şi ridica ochii de la cuvintele ei lipsă.

— Mi-a zis că preferă să plece singur cu barca la vară, decât să mă ia şi pe mine.

— Te înşeală. 72

— Crezi? Dacă ar fi aşa, m-ar lăsa baltă, nu s-ar chinui atâta ca să mă mintă, nu crezi?

— Ți se pare că se chinuieşte? Nu eşti tu aşa de dificilă.

— Nu, dar ar putea să-mi spună pur şi simplu că s-a terminat.

— Nu s-a terminat nimic, împacă şi capra şi varza.

— Ce vrea să însemne asta?

— Te păstrează, te pune deoparte, în vremea asta, se distrează. E normal, la vârsta lui!

— Să-l părăsesc, atunci? Ar fi ca un electroşoc pentru el, nu?

— Pentru asta ar trebui să aibă un creier!

Şi pe deasupra, mama găseşte cuvântul potrivit pentru a lovi, contactul este imposibil, trebuie să o rup, e sadică. Chiar şi atunci când suferă, o face

din calcul. Acum înțeleg de unde-mi vine pasiunea pentru cifre. Dacă îi spun asta, dacă încerc să aduc vorba despre ceva ciudat, precum coincidența asta, de exemplu, pasiunea mea pentru cifre şi plăcerea ei de a face calcule, o să-mi zică Ce? Sau însoțitor pe ultimul drum din şase litere e cioclu, nu?

În seara asta nu sun, mă culc direct şi, o dată în pat, mă gândesc la prietenul meu care va naviga singur pentru că aşa îi place şi basta. Idiotul. Nu ştiu ce o face pe mama să mă ia drept o imbecilă, îl părăsesc. Normal. Nu am nevoie de ea ca să ajung la concluzia asta. Am şi eu un creier.

Nu pot dormi cu perdelele astea care nu ascund nimic din lumini şi din farurile maşinilor, ar trebui să le dublez, de când îmi tot zice ea asta, dar nu ştiu cum să fac. Şi nu am s-o întreb. Sunt mulțumită că nu am sunat-o toată ziua, o uit, în câteva săptămâni va fi ca şi când nu am avut niciodată o mamă. Cu siguranță s-a culcat şi-i spune tatei ca n-am sunat-o. Îşi închipuie că am făcut nu ştiu ce criză, mâine o să aibă o surpriză. Nu o să-i spun că adineaori, un băiat mi-a citat din Dick Rivers. La restaurantul universitar, mi-a spus Tot ceea ce conțin blugii tăi va fi diseară în patul meu. Ei bine, mama nu va şti nimic din toate astea. O să-l păstrez numai pentru mine pe poetul meu. Ce crede ea? Că mă voi preface că nu înțeleg că a naviga fără mine înseamnă că mă va părăsi? Diseară nu o sun, dar mâine voi suna, măcar ca să-i zic asta. Cât despre băiatul cel nou, sper că-mi va mai cânta cântecul. Nu ştiu ce-ar zice mama despre un băiat direct şi spiritual, dar asta nu mă interesează. M-ar sfătui să mă fac dorită, ce ştie ea, o fortăreață inaccesibilă? Mi-ar vorbi despre strămoşii ei sau despre colegii ei de clasă, dar ce-am eu cu toți oamenii ăştia? Nu-i cunosc. Mă doare-n cot de ei.

Azi-dimineață am sunat-o, voiam să închid, a ridicat receptorul:

— Spune repede, mă deranjezi, trebuie să aşez cumpărăturile.

— Voiam doar să te sărut.

TE SĂRUTĂM CU DRAG în fața sau în spatele ferestrei, în funcție de anotimp, din acest fotoliu unde sunt aşezată dimineața şi de unde sunt luată la apusul soarelui, mai devreme sau mai târziu, în funcție de anotimp, arunc cu pietre. Nu ajung niciodată la zidul care împrejmuieşte grădinița, unde creşte iarba ca nebuna vara, tunsă iarna, ca de pedeapsă. Aştept o fată, nu trebuie să mişc, în curând va fi vremea, totul va merge bine. O să vină, o să plece, o să vină, cu mâinile ei frumoase, oare cum vor fi ochii ei de data asta, şi cu pielea ei albă. O fată va merge prin grădină, va privi iarba sau pământul, va întreba de aştri şi de poveşti, îi voi povesti despre meteoriți, aşa cum făcea tatăl meu, tatăl ei, nu am ştiut niciodată să le spun bărbaților

să tacă şi mai ales să nu vorbească după tatăl meu. Nepoțica mea va veni şi ei îi voi putea recita Tatăl Nostru.

Suntem aşezate în cerc, toate împreună, mamele atente, suspendate între pendulă şi apa care se va scurge sub noi, evident, emoția, în curând va fi ora cincisprezece, vor şterge pe jos. Aşteptând vizitele, cântăm, iar când uşile se deschid şi vin copiii, ce bucurie pentru unele, ce aşteptare.

Lungă, pentru altele şi o singură teamă, uitarea. Dar poate că vor veni săptămâna viitoare, spun infirmierele. Nu se mai ştie cine plânge, copiii sau mamele, unele râd, altele se plâng. E greu să ai o fiică. O aştept, diferită, indiferentă, cu un aplomb proaspăt, dacă se poate şi cu grație.

Trec cel puțin nouă luni între două vizite ale fiicei mele. Soțul ei nu prea vrea, cred că nu-i place azilul. S-a tot gândit să vină singură fără el, dar două sute de kilometri fără copilot este periculos atunci când iei tranchilizante, chiar şi ocazional. Atunci mă sună, ezită, promite să vină, apoi întârzie, şi când soseşte, în sfârşit, spune Vezi, sunt aici. Pentru ei este o ieşire. Din ajun anunță că vor veni a doua zi. El acceptă dar, dacă e o zi cu soare, îi reproşează că nu au aşteptat o duminică ploioasă, ea răspunde că nu este meteorolog. Pe el îl cheamă Jean, dar ea îi spune Jean-Lou. Nu înțeleg de ce ea nu prescurtează nimic, niciodată, chiar şi mie îmi spune mama Lucie, ca şi când ar mai avea vreo mamă pe undeva. Copiii ei îmi scriu puțin, dar corect, se simte că ea este atentă la stil şi la sentimente. O ghicesc ascunsă în spatele adverbului care detaliază îmbrățişările de final.

Când soseşte în grădină, îmi face semn, ca unei fetițe din fundul unei curți de şcoală, ca şi cum ar trebui să mă ridic din fotoliu şi o să alerg până la ea. Atunci mă uit la ea cum se apropie, cu fața brăzdată de o cicatrice urâtă, căci Jean-Lou i-a răpit surâsul. A convins-o să-şi întindă pielea pentru a întineri puțin. Degeaba încearcă ea să mă facă să cred că viața lor e o sărbătoare continuă, degeaba îmi vorbeşte despre piesa de teatru pe care au văzut-o, despre un inel pe care el i l-a oferit sau despre un vis pe 76 care l-au avut, o văd cum se ofileşte, asemenea unei plante prea mult hrănite, prea alintate şi care piere. El merge în spatele ei, cu băiatul şi fata, mimând bucuria şi destinul fabulos care vor veni o dată cu moartea mea. Fabulos, nu ştiu, dar azilul nu este scump, eu am fost cea care a refuzat o casă cu pretenții, mai sus în sat, care ar fi costat mult mai mult, am preferat să mizez pe vizitele alor mei la o reşedință modestă care nu-i va costa cine-ştie-ce, mă rog, da, dacă trăiesc prea mult, dar nu am de gând aşa ceva. Ieri mi s-a găsit un nodul mic la spate. Cu cel de la sân şi cu cel mic de sub

ureche pe care l-am reperat înainte de a fi analizat, nu cred că mai am mult. Aş vrea doar, înainte să plec, să vină fiica mea o dată, singură, să-mi surâdă ca înainte, cu buza ridicată deasupra dinților de sus, nu ca şi când ar fi înghițit un cuțit. Nu e vina ei, şi-a iubit tatăl, degeaba a încercat să-i găsească o sosie, dezamăgită că nu există aşa ceva nicăieri în lume, l-a ales pe Jean-Lou. Apoi a încercat să devină soție, luând exemplu de la mine, dar sarcina mea era uşoară cu tatăl ei de aur. Nu este vina ei, vine către mine, cu capul uşor înclinat şi gura întredeschisă. Spune bună ziua, copiii la fel, o aud pe vecina mea Camille, Camille Lartigue, o aud pe Camille Lartigue care face pipi aproape de mine, sub ea, ca de obicei, ei nu-i plac vizitele, nu primeşte niciodată, atunci le împarte cu mine, grație fiicei mele care nu uită, din politețe, să-i vorbească, Şi dumneavoastră, doamnă Lartigue, ați profitat de soare în dimineața aceasta? Trebuie să ieşiți, vă ridică moralul! Şi apoi, ia uitați-vă la comorile astea mici, nişte raze de soare care vin să vă vadă… Nepoții mei fac nazuri, îi strâng mâna vecinei mele. Şi-atunci, mă pun în locul Camillei care ascultă, în timp ce face pipi, o femeie mai tânără cu treizeci de ani şi care chiar arată tânără, zicându-i că soarele a venit să-i facă ei o vizită. Copiii pufnesc, se îndepărtează câțiva metri ducându-şi mâna la nas. Fiica mea nu suportă chestia asta cu pipi, de altfel verifică dacă mi se alocă rația de scutece, le plăteşte, mă rog, ea şi Jean-Lou, şi, normal, nu le-ar plăcea dacă mi s-ar da numai trei scutece în vreme ce ei plătesc patru. La nevoie, ar plăti şi cinci, trebuie numai să le spun. După chestia cu scutecele despre care se discută cu voce joasă, e complicat să faci conversație. Copiii se fâțâie de colo-colo, se ciondănesc printre scaune rulante, cârje, pahare de apă. Şi-atunci să te ții amenințări şi palme. Jean-Lou dă dovadă de autoritate, cu un zâmbet obosit fiica mea arată că e de partea soțului, apoi mă priveşte ca să vadă dacă eu urmăresc conversația. Şi-atunci sunt mulțumiți, eu le surâd tuturor, mulțumesc feliei de tartă cu pere aşezată într-o cutie de plastic pe care ea o va recupera după ce voi fi mâncat eu din ea, câh, vor zice copiii. Atunci fiica mea se îmbățoşează şi spune că ar prefera să le mulțumesc copiilor, nu porției de prăjitură. Ei au făcut-o. Atunci bat şi eu câmpii intenționat, asta o linişteşte la gândul că a făcut bine că m-a adus aici, e o uşurare pentru ea. Când soțul ei îi va spune că m-am instalat bine, ea îi va putea răspunde că au făcut o treabă bună. Mai ales madam' Lartigue a făcut! Vor spune râzând copiii.

Pândesc zâmbetul fiicei mele, acela pe care-l avea, copil fiind, când poza aşa de drăguț în fotografii şi în brațele mele. Caut în adâncul ochilor ei

urma unei amintiri, dar a uitat, chipul ei este şocat, încremenit de o mare dramă. Ea ştie că o privesc, atunci verifică dacă nu sunt înţepenită sau ceva asemănător care vine de la bătrâneţea mea şi care ar cere timp. Îmi atinge braţul ca să vadă dacă 78 totul e în ordine. Nu îndrăznesc să-i cer să zâmbească aşa cum o făcea odinioară, ştiu că ar putea spune ceva de genul Hai, mama Lucie. Copiii sunt nerăbdători, se vorbeşte despre verişori şi despre ce mănânc eu aici, iar copiii spun că am noroc să mănânc atâtea paste. Dacă vor fi cuminţi toată viaţa lor, vor sfârşi şi ei aici, dacă se străduiesc să iubească şi să facă bine, să surâdă şi să-i facă şi pe alţii să surâdă, vor mânca şi ei într-o bună zi paste. Fiica mea ştie ce gândesc, poate chiar şi ceea ce ascund, atunci îşi întoarce privirea şi-i surâde lui Jean-Lou pentru a arăta că totul e în ordine, pot să plec acum.

Fetiţa mea înaintează pe aleea bisericii, în spatele sicriului meu cel mare pe care ea l-a ales, din stejar. Copiii nu sunt aici, sunt în tabără, Jean-Lou este de serviciu, ce idee să mori în mijlocul verii, va fi aici cu gândul. Fiica mea face tot drumul singură. Se aşează lângă sicriul în care sunt depusă. Este uimită că, întinsă în sicriu, am devenit atât de mică, de tasată. A ales o rugăciune pe care-i plăcea să o cânte cu tatăl ei, îngenunchează uşor lângă mine, îşi pune mâna pe sicriu, în spatele nostru, adunarea îşi reia cântările, oamenii de la azil au scris câteva cuvinte îmbinând literele cu flori. Preotul mă trimite la ceruri, apoi vine să o vadă pe fiica mea. O atinge pe obraji şi o mângâie uşor, apoi îşi aşează şi el mâna lângă a ei, ea surâde, ca un copil care a reuşit primul pas, ca o femeie care pierduse mâna care o sprijinea şi a regăsit-o. Surâde îngerilor, ca înainte, când era copilă, atunci când ne privea pe tatăl ei şi pe mine ţinându-ne de câte o mână pe fiecare, şi când încerca să vadă cine e mai greu, chiar dacă tatăl ei era acela. Ea surâde şi zâmbetul îi destinde muşchii feţei, chiar cu riscul de a lăsa deodată loc spaimei, dar se gândeşte că prea puţin contează, o doare şi este frumos, e singura care cade, aplecată deasupra mormântului meu, îmi zâmbeşte atât de tare, şopteşte mamă, spune nu, mamă, şi pentru mine asta face câte toate da-urile pe care le-a spus cui nu le merita, fără să ezite vreodată. Ghemuită pe jos, plânge şi promite, în şoaptă, surâzând, să revină deseori. Stăpână la bord, la volan, a simţit că zboară. Atunci plec liniştită. Am sentimentul că toate astea seamănă cu un prim pas, şi că noi două l-am făcut împreună.

MUNCHHAUSEN PRIN PROCURA.

De îndată ce ajungem la spital, ea curăţă conştiincios mobilierul cu alcool şi plăteşte accesul la televizorul a cărui telecomandă o ambalează într-o

cască de duş. O sărută pe doamna Domini, infirmiera şefa care se ocupă de etaj şi care ne cunoaşte bine, pe mama şi pe mine, de un an de când tot venim. Sosesc slăbită, cu picioarele înmuiate, cu gura uscată, şi deseori mama mă duce în braţe până la etaj, apoi mă culcă pe o targa şi, în sfârşit, răsuflă uşurată, voi fi îngrijită şi ea o să se liniştească. Boala mea îi înnebuneşte pe medici, nu reuşesc să înţeleagă cum de fac eu septicemii din moment ce nu sufăr de imunodeficienţă şi mâncarea mea este întotdeauna aleasă corect de mama care are mereu grijă de asta. Ea îi uimeşte pe medici cu cunoştinţele ei, i se spune chiar doamnă doctor, ea-şi cere scuze roşind, a fost preparatoare la farmacie, dar, de când mă tot îmbolnăvesc, a încetat să mai meargă la serviciu pentru a avea grijă de mine, în ciuda protestelor prietenelor ei care erau mai degrabă împotrivă.

Mă însoţeşte la sala de radiologie, se aşează în spatele geamului, nu pierde nimic din ce-şi spun medicii atunci când mă expun radiaţiilor, apoi vine până la uşa sălii de tratamente unde i se dă un halat şi o mască pentru ca ea să mă poată ajuta în timp ce mi se recoltează sânge sau alte mici fragmente şi nimeni nu înţelege nimic. Ascultă tot, uneori aş prefera să asculte mai puţin, ştiu eu ce face ea mai apoi cu ceea ce află. Clocoteşte în mintea ei şi ţâşneşte fără preaviz. Uite-aşa a avut o tentativă de suicid cu supozitoare. Şi-a băgat cincizeci şi şapte. Culesese informaţia pe un culoar. Ce s-a mai bucurat văzându-i pe medicii înarmaţi cu un arsenal de tuburi răscolindu-i burta fără să găsească ceva, în momentele ei bune încă îi mai imită pe reanimatorii supăraţi că nu înţelegeau şi care o certau ca să afle proveniența şi amplasamentul otrăvii. Ha, ha, ha! Le-a răspuns ea foarte mulţumită de sine, nu acolo trebuie să vă uitaţi! In burtă n-o să găsiţi nimic, mi-am băgat totul înfund!

Dar, pentru că ne-am mutat în alt oraş, cei de la spital cred că mama e normală, ei nu ştiu nimic despre tentativa ei de sinucidere cu supozitoare. Eu îmi ţin gura, altfel s-ar face mare caz, totul aparţine trecutului, cel puţin aşa-mi place să cred. Dar, de la înălţimea celor şapte ani ai mei şi a celor douăsprezece septicemii, pot spune că nu s-a sfârşit, nu sunt sigură că ceea ce-mi face ea este chiar normal. Dar n-am să mă răzvrătesc, oricum nu ştiu ce înseamnă asta, trebuie să uit înţelesul acestui cuvânt, dacă nu, la garou cu mine. Mi-l aşează deasupra genunchiului atunci când fac vreo prostie şi mă face potasă (din pricina potasiului). Zice că, dacă aşteaptă trei ore până să mi-l scoată, pot să mor pe loc de la o cădere de potasiu care-mi va face să crape inima. Atunci îi spun lartă-mă, mama mea iubită, ea mi-l scoate

imediat, piciorul îmi zvâcneşte, dar ea-l mângâie încetişor spunând 82 că ştie că este dureros să rămâi fără sânge. Ştiu, ştiu că doare, spunea ea legănându-mă.

Din pricina septicemiilor mele lipsesc de la şcoală, dar mama spune că la vârsta mea nu e prea grav. Mă menţine la un anumit nivel, verifică dacă nu am uitat literele, formele şi cifrele din programă. Dacă am puterea, între două căderi, să merg la şcoală, am inima grea atunci când îmi revăd prietenele care se țin oricum departe de mine deoarece au aflat că boala mea e un fel de putrezire din interior, îi povestesc mamei asta, o rog să le explice cum stau exact lucrurile, dar ea spune că nu poate face nimic în fața răutății lor, că e vorba de prostie crasă. Microbii mei n-au decât o aliată, mama mea. Aproape că mă simt uşurată atunci când mă îmbolnăvesc din nou şi când plec iar din curtea aia cu vaci pentru a ajunge din nou în patul meu, în fotoliul meu şi în brațele ei. Tata călătoreşte tot timpul, mai ales când am câte o recădere. Spitalul îl înspăimântă, găseşte o mie de alte treburi de făcut afară. Poate chiar copii, presupune mama cu voce tare atunci când întreb de ce nu se întoarce tata. Doarme ghemuită în patul ei cel mare şi mă primeşte la ea dacă am vreun coşmar, mă strânge la piept, zice că ne simțim mai bine amândouă, într-o vară, o să mă ducă în Caraibe, dar până atunci trebuie să mă pun pe picioare. A trebuit să mă retragă de la cursul de dans, aşa că, în loc de asta, printre tratamente, atunci când mă simt în putere, sărim coarda una în fața celeilalte, şi prima care se opreşte pierde. Deseori eu câştig, dar după aia îmi ia ceva timp ca să-mi revină suflul, aşa că ea mă ventilează cu un aparat spunându-mi Respiră, şi nu e deloc plăcut.

Am noroc, că la spital ea doarme cu mine, le convine şi asistentelor care-s ocupate până peste cap că nu trebuie să mă supravegheze prea îndeaproape pe timpul nopții. Se ocupă mama de asta. Stă aşezată la marginea patului şi, când mă trezesc, febrilă, delirând, nu o găsesc niciodată adormită, e mereu la post, într-o poziție perfectă de veghe intensă, uneori ghemuită deasupra unui borcan în care-şi face nevoile, ca să nu mă părăsească, toaleta fiind prea departe. Apoi, toarnă puțină apă în vas şi amestecă pasta; după care ia o seringă, fixează un ac şi mă injectează iar, spunându-mi Dragostea mea, cu această sevă infamă care îmi pătrunde în trup. E spre binele tău, spune ea, dacă vede că-mi îndrept privirea către seringa ce-şi goleşte lichidul maroniu în venele mele neputincioase. Adormi repede, mama ta e lângă tine.

RUŞINEA.

Totul a reînceput în ziua în care ea mi-a propus să organizăm o serată cu ocazia aniversării mele. I-a chemat pe toți părinții pentru a-i anunța că va fi aici şi că va avea grijă să nu dansăm prea lipiți blues-urile. A promis că va fi acolo, la nevoie va scotoci prin gentile şmecherilor sau le va mirosi gura. Cât despre cei care vor voi să doarmă aici, nici o problemă, vor fi două dormitoare, fete şi băieți, fiecare separat. Aşa că nu am avut decât şapte prieteni, socotindu-l şi pe fiul naşului meu şi pe vărul lui pe care nu-i cunoşteam şi pe care mama îi invitase considerând că e plăcut să amestece figuri noi în gaşca obişnuită. Ea numeşte asta „rotație”. La şcoală, mulți au făcut mişto de mine: interzicerea săruturilor, chiar şi fără limbă, făcuse atmosferă, în curte, în pauză, o grămadă o imitau pe mama, n-am îndrăznit să-i număr. Pentru ea, însă, petrecerea a fost o reuşită. După ce promisese să stea ascunsă în bucătărie, până la urmă s-a postat pe un scaun în cadrul uşii de la salon şi a bătut măsura cu picioarele, insistând ca tata să o invite la dans, dar, pentru că el mă respectă oarecum, a refuzat. Neputând să mai suporte, a organizat un sfert de oră american. Nimeni nu ştia ce vrea să însemne asta, atunci ea a oprit muzica pentru a ne explica, şi toate fetele au invitat băieții, numai că erau mai multe fete decât băieți, aşa că s-au făcut perechi de fete, la care mama a zis că ea nu vrea aşa ceva la ea acasă. Atunci tata a trebuit să intre şi el, ca la Guignol la aniversarea mea de cinci ani. Toți invitații mei oftau, te mai miri că unii tineri fac depresii. La sfârşitul bairamului, eram la capătul răbdărilor, mi-am jurat atunci să nu mai invit pe nimeni la mine. Nimeni nu a vrut să doarmă la noi, aşa că am strâns cu mama, care continua să țopăie pe muzică pentru a lăsa impresia că e degajată. Tata îmi arunca zâmbete neputincioase, mama o ținea una şi bună că e chiar mulțumită de plăcintele ei şi-mi arunca formele de tartă sub nas zicându-mi Ai văzut, au ras tot! Ai zice că nu le place tarta cu carne, dar se pare că le-a alunecat bine!

M-am jurat că nu o să mai propun nimănui să vină la mine acasă, dar această hotărâre nu are nici un sens, de vreme ce nimeni nu-şi manifestă vreo dorință în acest sens.

— Nu e vina ta, dar maică-ta e un pic cam…

— Un pic cam cum?

Aşa că mă duc eu la ceilalți, îmi plac mamele celorlalți, sunt normale, se interesează de la distanță, discret, nu ca a mea care are grijă mereu să-mi găsească activități, pe când tot ce vreau eu este să zac. Mi-e ruşine când se apucă să-mi explice că mi-au crescut sânii. Mi-e ruşine când se tocmeşte cu

lăptarul pentru vreo bucățică de șvaițer pe care să o mănânc o dată, ca și când aș avea 86 trei ani, sau când îmi miroase părul și-i cere farmacistei ceva contra mirosului de păr. Mi-e rușine când îi împărtășește casierei impresii despre salata de ton sau când mă trage brusc de mână pentru că trecem pe lângă un bos-chetar culcat de-a lungul trotuarului. Mi-e rușine când claxonează, când zice A Io, și când aleargă. Mi-e rușine când le cere prietenilor care-mi telefonează să-și spună numele de familie. Mi-e rușine când mestecă sau când se închide la baie. Mi-e rușine când îi spune dragă tatălui meu. Mi-e rușine și nu am ce face. Căci adevărata dramă este că mama a propus să însoțească clasa noastră în excursia școlară la Roma și a fost acceptată. La auzul numelui ei, toți elevii au exclamat A, nu, groaznic, nu ea. Înainte de a pleca, o rog să-și țină cât mai mult gura. Taci cât mai mult din gură, mamă, te implor. Mă face impertinentă, o văd că are ochii umezi, așa că tac. Nu îndrăznesc să-i spun să mă scutească cu colanții ei, o găselniță pentru vară care îi face picioarele maronii ca și când ar purta șosete ortopedice.

În vagonul de dormit stă de veghe. A instaurat schimburi de plantoane alternative cu profesoara de istorie și cu supraveghetorul. Știe totul despre riscurile feroviare, despre nebunul din toalete, strangulatorul din bar, obsedatul de pe culoar. Am auzit deja trei colegi spunând că ma-ică-mea e penibilă, au spus un cuvânt pentru care ar fi puși să copieze rânduri întregi dacă mama i-ar fi auzit, poate chiar pagini dacă nu ar fi nițel tare de ureche. Constance este cea care mi-a atras atenția asupra acestui handicap, copiii spun Doi de fiecare dată când mama zice Ce? Și Bum atunci când zice Cum! Partea cea mai proastă este că asta o face să râdă, mă întreb dacă e normală.

E maică-ta sau bunică-ta? M-a întrebat Piotr. L-am făcut rusnac împuțit și mama mi-a dat să copiez patruzeci de rânduri, mi-ar fi dat ea mai mult, dar se temea să nu-mi vină să vărs dacă scriu în tren. Am copiat prin urmare „A spune că Piotr este un rus împuțit este o afirmație rasistă, o retrag și-l rog pe Piotr să mă scuze”. Când i-am dat pagina să o citească, Piotr m-a făcut idioată, mama a zis Ce? Și toată lumea a zis Doi. Apoi a întrebat Cum? Și toată lumea a răspuns Bum. Ea a râs, ca să arate că știe să fie autoritară și în același timp simpatică și relaxată. De altfel, i-a pupat pe toți copiii la ora stingerii. Și a cântat un cântec diferit la fiecare compartiment. A promis că ne va învăța și pe noi seara, am auzit cum un băiat a zis că până atunci îi va cădea limba. A numit câte un șef pentru fiecare compartiment. A intrat

pentru ultima dată în cel în care eram eu şi am rugat-o discret să mă sărute. Mirosea bine a parfum proaspăt şi mi-a venit să plâng.

Ea a găsit hanul pentru tineret. Ea s-a ocupat de toate, de repartizarea în camere, lăsând pe fiecare să-şi aleagă prietenii, fete sau băieți. La un moment dat, l-am auzit pe Jean-Paul spunând că mama era mai bună decât domnişoara Tanguy, şi asta mi-a încălzit inima, chiar dacă Piotr a adăugat că nici nu e prea greu. Apoi i-a cerut directorului hanului să ne pregătească pachete pentru picnic. Numai cât am avut timp să le cerem că eram deja sătui, era o schimbare față de excursiile când trebuia să aşteptăm ore întregi până să ni se dea de mâncare. Dar mi-a fost din nou ruşine căci atunci când îşi desfăcea sandvişurile a zis Poftă bu, poftă bu! Şi nimeni nu a răspuns Na. Şi atunci a luat-o de la capăt. Ca să se termine odată şi ca să dau tonul, am strigat Na. Atunci, ceilalți au făcut mişto de Icone şi m-au lăsat în pace. Ceea ce nu aş vrea este ca mama să descopere că Icone are o aventură în curând sexuală cu Enguerrand. Ar exista riscul ca ea să se amestece. Aşa că, arunci când îl văd pe Enguerrand cum îi mângâie o fesă lui Icone pentru a le arăta celorlalți că treaba se va petrece în viitorul apropiat, îi atrag atenția mamei asupra unui monument şi ea se bucură că mă interesează. Pentru cei mai puțin pasionați, inventează poveşti, promite înghețate, şi se descurcă mult mai bine decât domnişoara Tanguy care îi amenință cu un zero pe toți cei care vorbesc în timpul vizitelor, în afară de mine, nu ar îndrăzni, având în vedere că am un părinte însoțitor. E un elev ceva mai timid, Auguste-Emilien, care-şi petrece timpul ținându-se de fusta maică-mii. Ea îi spune Auguste-M şi asta îl face să zâmbească, deşi în mod normal este foarte tăcut. Părinții îl îmbracă cu pantaloni golf, aşa că nu seamănă niciodată cu ceilalți, atunci mama i-a arătat discret cum poate să şi-i suflece ca să-i facă să semene cu nişte pantaloni scurți, în timp ce mama e ocupată cu el, am tot timpul să mă apropii de Luc. Nu a venit la petrecerea mea sub pretext că dacă tot nu poate să-mi dea o limbă, nu merita să se mai deplaseze. Am vorbit mult despre „datul unei limbi” cu prietenele mele, şi Icone ştia ce înseamnă. De atunci, am rămas blocată pe sărutul ăsta suspendat deasupra capului meu ca o promisiune sau ca o amenințare. M-am antrenat îndelung cu un poster al lui James Dean, chiar dacă Luc este mai brunet şi are trei dimensiuni. La începutul excursiei, din cauza prezenței mamei mele, m-a ignorat serios, dar, de când o vede ocupată cu reabilitarea lui Auguste-Emilien, stă mai pe-aproape. Mă grăbesc şi eu să mă țin de el ca să nu-l las să-mi scape. Dar sunt tristă că nu e interesat de mine, vorbeşte cu alte fete,

deseori cu Chloe care are deja un bărbat în viața ei, chiar dacă nu-l vede decât în vacanță, la Saussaie-Les-Pins, şi de altfel se teme că se va termina, căci ai ei şi-au cumpărat o casă la Amboise şi nu au destui bani ca să mai meargă şi la mare. Stau aici, proțăpită lângă el, surâd, profit de mirosul lui când se mişcă, trag aer adânc în piept, dar nu prea mă bagă în seamă, într-o seară, în timp ce mâncăm pizza aşezați în fața unei fântâni de care ni se rupea-n paişpe, dar de care ne vom interesa mai târziu, mama m-a sfătuit să mă îndepărtez puțin dacă vreau să-i plac lui Luc. Mi-a spus Crede-mă, dacă te îndepărtezi puțin, o să alerge el după tine. Şi a plecat mai încolo. De la distanță, îmi face cu ochiul. Mi-e ruşine, mi-e teamă că toată lumea o să creadă că are conjunctivită sau ceva asemănător şi dezgustător. Dar fac ce-mi spune şi o şterg să mă aşez într-un grup de fete ca să înceteze să mai facă cu ochiul. Atunci ea se întoarce şi-mi spune să merg şi să stau cu Antoine. Îl urăsc, dar o ascult. Şi treaba merge, totul merge. Luc înnebuneşte şi mă priveşte fără încetare. Mama îmi mai face o dată cu ochiul, mi-e ruşine puțin, dar îi surâd ca să-i spun mulțumesc.

Ne învață cântecele promise. Dar, după câteva seri, începem să cântăm altele şi îi place chestia asta, spre deosebire de domnişoara Tanguy care ne reproşează că facem prea mare hărmălaie cu ritmurile noastre degenerate, într-o seară, Benedicte are o criză de melancolie, şi mama găseşte cuvintele potrivite pentru a o consola, şi un telefon pentru ca ea să poată suna acasă, chiar dacă nu e voie în timpul excursiei. Intră în dispută cu domnul 90

Maurice care este împotrivă, ea-i spune de-a dreptul Preferați să o lăsăm să plângă toată noaptea? Şi cel puțin trei sferturi dintre copii aplaudă. Celălalt sfert îl fluieră pe domnul Maurice. Mi-e ruşine când se întoarce să verifice dacă dormim pentru că are papuci cu toc înalt, dar copiii se uită mai degrabă la chipul ei, mă rog, aşa sper. Nu cred că mă înşel, căci îl aud pe Xavier zicând că mama are un nas mare, îmi vine să plâng, dar Luc îl face imbecil şi asta mă încântă. Mama continuă să urce în sondaje căci îl întreabă pe şmecherul de Piotr care are burta umfiată dacă a fost regulat la toaletă de când a sosit. Toată lumea izbucneşte în râs, îmi este tare ruşine, dar, cum toți îl detestă pe Piotr care face rău atunci când loveşte cu capul, mama mea e ridicată la rangul de genială şi chiar mai mult decât atât.

Timpul zboară, ne distrăm bine, mama şi-a pierdut bentița aplecându-se şi i s-a arătat cum o poate înlocui cu un şiret, acum îmi place mai mult chipul ei. Continui să spun câteva minciuni pe seama ei, le spun tuturor, discret, că va muri negreşit, e foarte bolnavă. Am senzația că asta poate fi o scuză

pentru ea de fiecare dată când este ridicolă şi când mi-e ruşine. Povestesc ce necazuri a avut ea în viață, violată de către tatăl ei, bătută de maică-sa, şi taică-meu o înşeală. Aşa că sunt liniştită, elevii o țin de mână şi o privesc cu amabilitate, în ultima seară împarte mici cadouri. A găsit câte ceva ca să-i facă fiecăruia plăcere. Ne lasă să dormim cu toții împreună, la grămadă, în aceeaşi cameră.

Luc spune că i-ar plăcea să aibă o mamă ca a mea şi toată lumea e de acord cu el. Apoi mă sărută pe gură, în fața tuturor, eu nu mă gândesc la nimic din ceea ce prevăzusem că voi face dacă avea să mi se întâmple asta, nici să închid ochii, nici să-mi petrec brațul după gâtul lui, nici să-mi închid gura după ce a terminat. Rămân cu gura căscată. Nu e nimeni care să-mi spună să o închid.

TATA NU E RĂU, MAMĂ.

E frumoasă, deasupra leagănului meu, în fața şcolii, în maşina parcată la colț şi apoi acum, douăzeci de ani mai târziu, într-o cafenea unde mă aşteaptă să bem un ceai verde, e la modă, se pare că ajută la slăbit, aşa că încearcă, uneori pierde câte un os sau două. Am privit-o traversând strada, cu un aer rătăcit, strângându-şi pulpanele paltonului ca şi când nu voia să scape din ea însăşi, cu frica-n sân, tremurând. Am încetinit ca să ajung după ea, nu-i place să fie observată, preferă să se aşeze ea mai întâi, din profil, într-o lumină favorabilă, dacă se poate. Cândva a fost miss la liceul ei, nici nu-i de mirare. A ales o masă în fundul cafenelei, unde ştiu că se va simți bine. Peste puțin vom merge să înotăm.

Mă sărută şi, în ochi îi joacă deja musculița. Începuse deja, înainte ca eu să ajung, să bată măsura, să verifice în dreapta şi-n stânga ce s-ar putea întâmpla! Un ac care încearcă să o înțepe, un cuțit care va cădea, în spatele ei un arc se încordează. E atât de slabă încât atunci când se întoarce i se văd coastele prin rochie. Caută să afle de unde i se poate trage, dar amenințarea este dinlăuntru, eu ştiu asta, ea, însă, nu, o caută, vântul îşi poate schimba brusc direcția. La început aşa stau lucrurile, apoi se linişteşte, îşi bea ceaiul, apa caldă încălzeşte şi linişteşte, respiră, suntem aici, mamă şi fiică, da, am reparat fereastra, am scris la asigurări, cu vaccinurile e în ordine, da, am corectat adresa pe cartea mea de identitate. I se pare că are părul prea moale, ar vrea să-l aibă mai bogat, să-l poarte lung, ca mine, dar la vârsta ei se pare că tunsoarea scurtă… Atunci spune Cu atât mai rău, tatălui tău nu i se pare urât, dar uită-te la gâtul meu plin de riduri, îi răspund că din lipsă de grăsime nu-s nici riduri, mint, căci zăresc pe gâtul ei fin şi drept brazde fine

care seamănă cu un colier. Puloverul meu i se pare moale, îl pipăie, se întreabă dacă e nou, nu e greu de întreținut, îi răspund că o să i-l dau să-l spele, e mulțumită, cel puțin aşa cred. O să-i dau şi bluzonul, şi pantalonii de catifea, pentru că sunt incapabilă să mă ocup de toate astea, îmi spune că ar fi bine să învăț. Dar ea o face mult mai bine decât mine. Ezită să citească un roman despre care i-a vorbit o prietenă, dar se pare că este o dramă. Se teme să nu se simtă rău după ce-l citeşte. O conving că este bine şi se întâmplă rar să fii răscolit, trebuie profitat de asta, o întreb de titlu, o să-l citim împreună, una după cealaltă, apoi vom discuta despre el, îi surâde ideea. Dacă aş fi mică, te-aş ruga să mi-l citeşti aşezată pe marginea patului.

Priveşte două femei de vârsta ei care sporovăiesc vesele în picioare în cafenea, se întreabă dacă o să se distreze la căsătoria finului ei, sâmbăta viitoare. O să se ude la picioare, sunt enervante nunțile astea la țară, în noroi, îi spun că o să fie bine, o să danseze, îmi spune de cocktailul care nu se va mai sfârşi, despre mirii care nici măcar nu au mulțumit pentru cadou – o lopățică pentru tartă cu un 94 mâner împletit – despre centralistul de serviciu la lista de cadouri, teribil de neplăcut, vorbeşte despre tatăl meu care va fi îmbrăcat în gri pentru că aşa e drăguț.

Da, e în ordine cu prietenul meu. I-ar plăcea să-l cunoască, o să facă o prăjitură, cea care-mi place mie, o să bem ceai, verde. Sau vin, dacă vrem, putem chiar să venim la cină. Îi va povesti că, atunci când eram mică, inventasem un tată pentru păpuşa mea care avea acelaşi prenume cu al lui. Asta o să mă enerveze puțin, dar tata o să zâmbească ridicând din umeri cu aerul că zice Şi ce-i cu asta? Da, merge, cu prietenul meu, dar poate că nu o să dureze. E prea bine? Spune mama cu un surâs, te plictiseşti? Ei, da, mamă, chiar dacă e fals, mă plictisesc. Vreau să mă plictisesc pentru tine, ca tine, vreau să mă plictisesc toată ziua, numai la ora ceaiului nu.

Mama tuşeşte, sec, zdravăn, se ține de coaste, şi muscu-lița din ochiul ei îşi ia din nou zborul, ochiul caută, rătăcitor, un punct de sprijin, încep să tuşesc mai tare ca ea, atunci încetează să mai caute aşa, cu ochii umezi, încetează să mai tremure, mă întreabă ce e cu tuşea asta, dar tuşesc prea mult ca să-i răspund. Are obrajii roşii de la atâta tuse, îmi întinde puțină apă, îmi mângâie degetele. Te sufoci, îmi spune ea. Nu. I se pare o prostie să mergem să înotăm în starea asta. Eşti sigură că nu fumezi, îmipromiți?

Dar eu insist, am spus că mergem, mergem să înotăm. Geanta mea de piscină i se pare caraghioasă, se uită la ea, o suceşte pe toate fețele, o cântăreşte, e prea grea pentru spatele meu. Mă ține de braț, ne oprim în fața

unei vitrine, îi place o fustă, musca a adormit, mama este deodată foarte mulțumită, chiar visa la fusta asta, cu talie joasă, cu pliuri în partea de jos, dintr-un material care pluteşte, aşa că intrăm, dar musca se întoarce, e greu de vorbit cu vânzătoarea. Vorbesc eu dacă vrei. Dar fusta nu-i vine, e prea scurtă, la vârsta ei i se pare ridicol, Termină odată cu vârsta asta a ta. Apoi vânzătoarea nu se mai ocupă de ea. Ii răspunde în acelaşi timp altei cliente. Mama îmi spune Hai să mergem, oricum nu-mi venea.

Înotăm pe două culoare alăturate, şi imediat ce sunt pe punctul de a o depăşi încetinesc ritmul, vreau să o las să câştige, ca odinioară, în vacanțe, când eram mică şi-i reproşam că numai ea câştigă. Gâfâie ca un taur, îi spun că nu mai pot să tot parcurg lungimile astea, sunt epuizată, şi mă agăț de marginea piscinei în timp ce ea continuă să înoate ca să se tonifice, mândră că poate înota mult mai mult decât mine. Se întoarce pe spate, îşi întinde brațele mult în spate. Când se opreşte, aş vrea să o ia de la început, atunci o rog să-mi arate cum se înoată drept, pe spate, ea îmi explică tehnica, musca a adormit, mama mă cheamă la ea, îmi spune să fac ce face ea. Fac ce faci şi tu, dar nu aşa de bine. Uite, întinde-ți brațele în spate şi lasă-ți urechile în apă, sub apă, nu scoate capul din apă, trebuie să-ți auzi respirația din interior, acuma ştii. Nu mamă, nu ştiu nimic. În jurul genunchilor ei sunt mici fulgere iar în spatele gleznelor, vene uşor sparte, ca din cauza tuturor necazurilor, adunate acolo, şi care atârnă de fiecare dată când vrei să înaintezi. Nu e mare tragedie, nici măcar vreo furtună, şi totuşi vântul din mintea ei nu o lasă niciodată în pace. De când am plecat de acasă, vede cum trece timpul şi nu ştie ce-i mai rămâne de făcut. Deseori îi spune tatei că peste zece ani totul se va fi sfârşit. Totul. Ei. Viața. Ca să o facă să plângă, el întreabă de ce zece ani, şi adaugă Poate chiar acum. 96

Musca din ochi a înlocuit scânteia. Din nou, mama s-a stins şi a cuprins-o din nou agitația, ce e de făcut? Se plictiseşte, n-are chef, se neliniştește atunci când musca vine şi-i tulbură vederea, spune că i se dezlipeşte retina. In vestiar, aminteşte de scleroza în plăci, o tumoare rahidiană, o luxație a umărului, da, uneori asta are efecte asupra vederii. Jură că aşa este. Şi în cazul ăsta nu o pot contrazice, ar fi prea violent. Singurul lucru care-i poate face plăcere este să găsesc ceva mai rău. Numai să nu fie o tumoare pe creier, mamă. Atunci îmi surâde, o să aibă împotriva cui să lupte. De altfel, am văzut lungimile ei de piscină, mă ia martor, lupta a început, nu se va lăsa ea cu una cu două.

— Ştii de taică-tău? Îmi spune mama când ieşim de la vestiar.

Da, ştiu că te înşeală, dar nu e rău, ştiu că a iubit o fată de treizeci de ani şi că voiajul în Germania a fost de fapt în Italia. Ştiu că era şi ea acolo, la înmânarea trofeelor, tu aveai o rochie galbenă, ea se uita la tine, avea o eşarfa în păr, un aer sumbru. Da, ştiu că s-a terminat, dar ea e cea care l-a părăsit. Tata nu e om rău, mamă.

— Ştii, deci? Întreabă mama, ghiceşti sau nu? Încearcă, te rog.

Musca s-a întors, nu-i dă răgaz. Mergem pe stradă, se agaţă de braţul meu, mă întreabă dacă nu vreau să mergem să bem un păhărel înainte de a ne întoarce acasă.

— Hai, ghiceşte! Spune mama care a început să plângă.

— Nu înţeleg, îi spun, nu mai plânge, nu e grav. Încuviinţează, musca dispare. Spune că e mulţumită, e doar emoţionată. Apoi continuă:

— După părerea ta, ce crezi că am găsit pentru aniversarea tatei? Ce i-ar putea face plăcere pentru ziua lui, că are de toate?

Şi chiar mai multe de-atât. Îl părăseşte. Pleacă. Pleacă cu capul sus şi cu teama-n suflet, o să-i lase locul liber, e de-ajuns, crede că e suficient. Iar eu sunt în aceeaşi oală, l-am acoperit pe tata, dar pentru ea am făcut-o, voiam să o protejez, ce s-ar fi întâmplat astă-vară dacă i-aş fi arătat unde locuieşte amanta, în acelaşi sat cu noi, în micul hotel de pe colţ, la doi paşi de casă, unde mergea să facă amor cu ea în loc să se ducă la plimbare. Deseori îl aşteptam, aminteşte-ţi, mamă, şi tu spuneai E bine aşa, e vară, se relaxează. Voiam să te strâng la piept să fiu sigură că nu vezi, dar ai văzut, nu-i aşa?

Nu vreau să-mi spună că o să-l părăsească pe tata sau ceva de genul ăsta, nu vreau ca totul să se strice acum că am plecat de acasă, casa trebuie să-i păstreze împreună, pereţii se vor nărui, trebuie consolidaţi, e poate un accident, m-am săturat de viaţa asta care-mi surâde şi o răsuceşte. Musca îi iese din ochi, se aşează pe obrazul meu, o alung, îmi trag o palmă. Şi mama, uimită, se uită la mine cum mă pălmuiesc. Deodată are aerul că se simte bine.

Trebuie să plec, îmi spune să aştept, Nu, am întârziat, Aşteaptă măcar să-ţi spun! Grăbeşte pasul. O, nu, nu-mi spune. Dar atunci ştiai că fetele îi telefonau şi că eu îl apăram, pe el sau pe tine, nu ştiu, îl căutam în linişte şi cu o mină neutră îi spuneam De la serviciu, pe tine te caută. Iar tu, în bucătărie, spuneai că asta nu e o oră la care tata să fie deranjat. Puneam muzică să nu-l auzi pe tata cum le spune fetelor Să ne vedem sau Mă gândesc la tine.

Mă ajunge din urmă şi mă întreabă ce mi-a venit aşa, deodată, unde alerg aşa? Ba nu, merg normal, trebuie să plec, mamă. Lasă-mă să-ţi spun, ba nu, nu-mi spune nimic, da, menajera, odată, pe culoar, aşa, cu o mână, poate, dar 98 a luat-o de talie, l-am văzut şi am venit lângă tine ca să nu te mişti. O sărut repede pe obraz şi fug ca o smucită, acum strigă şi mai tare, strigă zâmbind:

— O să dormim la far, am autorizaţie! Va fi fericit, ce crezi? De când voiam eu să capăt autorizaţia asta! O să dormim în far, amândoi, acolo sus!

Musca se izbeşte de capul meu, mama aleargă după mine. Nu vreau să i-o dau înapoi, o să meargă la far, singură cu tatăl meu, fără muscă, acum îmi intră mie în ureche. O să rămână împreună, viaţa îi va suda, nu se vor părăsi. Există evenimente care îi apropie pe părinţi. Trebuie doar găsite.

În timp ce mă ajunge din urmă, traversez fără să mă uit.

BĂTAIA.

Nu înţeleg violenţa fiicei mele. Am vrut să stabilesc o întâlnire cu o organizaţie pentru a discuta despre asta, dar nu pot să mă primească decât peste două luni. Am impresia că multe mame au probleme cu autoritatea. Aşteptând să găsesc un terapeut, îmi propun un stagiu care nu are nici o legătură cu problema mea, dar consiliera crede că o discuţie cu nişte femei rătăcite mi-ar face bine. Aşa că accept să particip la o sesiune a grupului „a te bate ca o femeie pentru a nu fi bătută de un bărbat”. E gratuit şi, până la toată urma, e un timp pe care nu-l voi petrece în compania fiicei mele a cărei sclavă am devenit recent. Tatăl ei m-a părăsit pentru o femeie mai în vârstă şi fără serviciu, nu mai înţeleg nimic, mai ales că amărâta are deja trei copii şi doi câini. Fiică-mea ţine mult la ea, i se pare că face prăjituri bune.

După ruptură, totul ar fi decurs normal dacă fiică-mea nu s-ar fi transformat imediat într-o maşină de război. Nu am vrut să o bruschez din pricina despărţirii. La început, am crezut că suportă cu greu absenţa tatălui şi că mă face să plătesc pentru asta. Notele ei au scăzut vertiginos, a pretextat că are dureri de cap, crampe abdominale, mai mult zăcea acasă decât la şcoală, se uita mult la televizor şi nu i-am reproşat asta, chiar dacă dădea muzica asurzitor de tare de-mi ţiuiau urechile. Am lăsat-o să-şi trăiască criza în timp ce-mi terminam şi eu doliul, înainte de toate şi, mai ales, înaintea ei, taică-său pe mine mă părăsise. Apoi, într-o bună zi, am hotărât să reiau gospodăria în mână, totul o luase razna, mai ales camera ei în care deseori îmi interzicea să intru.

— Fă-ți ordine în cameră, dacă nu vrei să fac eu. Înțeleg că vrei să ai teritoriul tău, dar respectă-l.

— Ce treabă ai tu cu asta?

Citesc multe reviste în care se explică cum trebuie negociat cu copiii în criză, am decis deci să aplic sfaturile ad Uter am.

— Ascultă, draga mea, eu nu sunt dușmanul tău. Treci acum printr-o perioadă delicată, am fost şi eu adolescentă. Cu toate acestea (în revistă, ziarista accentuase importanța cuvintelor de legătură între idei, tot atât de importante precum balamalele unei uşi, pentru a a-l convinge pe tânăr şi a-l face să înțeleagă logica unui adult), trăim amândouă sub acelaşi acoperiş, trebuie să respecți şi tu unele reguli, precum politețea şi… (uitasem continuarea). Aş vrea să faci ordine la tine în cameră, miroase urât.

— Nu-mi comanzi tu mie. Aici sunt la mine acasă.

— Eşti la tine acasă, dar eşti şi la mine acasă. Ce-ai zice dacă mi-aş lăsa şi eu lucrurile peste tot.

— Mi s-ar rupe. 102

— Ascultă, e foarte simplu, îți propun un târg. Fie eşti de acord de bună voie cu regulile casei, fie o să fii pedepsită. Şi eu pot să-mi impun regulamentul.

— Încearcă numai, târfa.

În revistă nu-mi amintesc deloc să fi citit vreun sfat pentru a răspunde la genul ăsta de injurii. Am încercat să mă pun în locul jurnalistei, în mod evident mai avizată decât mine, şi, imediat ce am putut, am răspuns:

— Ce ai spus?

— Târfă! Târâtură!

A şters-o în cameră şi asta mi-a convenit, căci era exact ceea ce i-aş fi cerut, dar în articol această pedeapsă era recomandată pentru copiii sub doisprezece ani, or, fi-ică-mea face în curând şaisprezece. Am hotărât să cinez singură în fața scaunului gol al fiică-mii, am reflectat îndelung uitându-mă la acest loc unde o văzusem crescând. Dar, cuprinsă de nostalgie, am dat până la urmă drumul la radio. Acolo am auzit o mamă povestind cum copilul ei o loveşte. Am izbucnit în râs întrebându-mă cum pot unii oameni să fie atât de slabi, în acel moment, fiică-mea a aterizat în bucătărie, a deschis frigiderul şi a scos ficatul de gâscă pe care-l cumpărasem dinainte pentru aniversarea ei.

— Pune la loc ficatul, te rog, nu e pentru azi.

— E pentru aniversarea mea, nu? Deci e al meu, da? Deci îl mănânc şi tu taci. Doar nu crezi că o să-mi petrec aniversarea cu tine!

— Pui la loc ficatul ăla şi te întorci la tine în cameră. Nu am chef să te văd în seara asta.

— Ce bine, nici eu!

A ieşit din bucătărie şi s-a dus să se trântească pe canapeaua din salon cu ficatul ei cu tot. Nu mai ştiam cum să procedez, dar îmi sărise muştarul rău de tot. Am hotărât să acționez după capul meu uitând de sfaturile ziaristei care mă lăsase în aer în ceea ce priveşte cazurile extreme. Am intrat în salon, am stins televizorul, fiică-mea l-a aprins imediat, m-am postat în fața lui ca să aud cum mă întreabă dacă taică-meu era geamgiu, atunci i-am smuls ficatul şi i-am arătat cu degetul direcția camerei ei. A luat o vază şi a trântit-o pe jos. Am fă-cut-o isterică, a început să înjure şi apoi a şters-o în camera ei. Câştigasem.

Calmul a fost de scurtă durată, a ieşit din nou, cu fesele abia acoperite de o eşarfă, cu geanta Bărbie la gât, a deschis uşa şi a plecat. Nu eram prea mândră cu ficatul în mână şi cu nasul în dâra ei de vanilie şi mosc care m-ar putea ajuta la perfecție să o urmăresc, asta dacă nu ar în-grețoşa câinii. Am luat repede o cratiță cu apă şi, când a ieşit din clădire, i-am aruncat-o în cap. Uimirea ei mi-a lăsat timp să cobor ca să o oblig să se întoarcă. Am tras-o de mână, se zbătea, a zis că o să mă omoare, ce-i drept apa îi accentua parfumul, dar mi-am simțit inima ca de adolescentă şi i-am răspuns Cre 'că!

În zilele următoare, raporturile noastre s-au degradat continuu, am hotărât să o las în pace şi a părut că merge, că lucrurile se normalizează. Am reuşit să coabităm, într-o zi, când nu era acasă, i-am făcut ordine în cameră, nu am aruncat mare lucru, în afară de câteva batiste vechi şi de nişte porcării, nu am citit niciuna dintre hârtiile ei care zăceau pe-acolo, dar, când s-a întors, s-a năpustit asupra mea. M-a lovit. 104

Şi iată-mă acum în cercul membrelor grupului „să te bați ca o femeie pentru a nu fi bătută de bărbat”. Toate femeile prezente sunt bătute de soți. Mă simt jenată că trebuie să povestesc că, acasă, fiica mea este agresoarea. Toate au câte ceva de răspuns față de situația mea.

— Dați-o la internat.

— Vorbiți cu tatăl ei.

— Loviți-o mai tare decât vă loveşte ea.

— Nu-i mai dați de mâncare, îşi va pierde puterile.

Toate aceste femei hărțuite de către soț par tulburate de povestea vieții mele. Una dintre ele pune accentul asupra unui aspect precis al personalității mele, ea spune că eu consimt la aşa ceva, apoi, temându-se că m-a jignit, îmi atinge brațul spunându-mi Dar fiți atentă, nu vă dați seama de asta.

Mă doare-n cot. Poate chiar să scrie asta pe ghipsul meu, asta nu va schimba mare lucru în faptul că ieri fiică-mea mi-a spart nasul. Dădeam cu aspiratorul în salon, ea l-a scos din priză pentru că o enerva zgomotul, asta pot să înțeleg, nici măcar nu am încercat să-l repornesc, mi-am zis că o să dau mâine, şi l-am lăsat acolo.

— Nu-l strângi? Mă întreabă ea.

— A, nu, oricum îl folosesc mâine.

— Ba-l strângi. Nu-ți mai lăsa lucrurile să zacă peste tot. Am zâmbit, credeam că mă imită şi apoi că glumeşte.

Atunci mi-a spus că am o față de proastă, că ar fi mai bine să nu am nici o față, aşa că mi-a spart nasul. Imediat a țâşnit sângele, am dat fuga la urgență, iar ea a strigat pe fereastră, aruncându-mi o găleată cu apă în cap, că speră să mă întorc cu George Clooney.

Grupul a dat din cap, într-un sens, apoi într-altul, da, nu. Le spun că, în pofida tuturor acestor atacuri, nu vreau să fug de la domiciliu, îmi place casa, nu am chef să sfârşesc într-un azil sub o identitate falsă, cu o perucă sau cu părul vopsit. Am de gând să mă întorc acasă, chiar cu riscul de a-mi pierde un ochi sau al doilea braț. Cât despre miros, având în vedere gusturile fiică-mii pentru parfu-murile excitant-dulcege, nu regret nimic. Mulțumită grupului meu de discuții, înțeleg că îmbinând dialogul cu acțiunea trebuie să pot ajunge la o concluzie. Aştept sfârşitul cinei pe care am acceptat să o petrec în fața televizorului deschis, apoi, fără a îndrăzni să-l sting, încep să vorbesc. Mă avânt, mă gândesc la Anne-Valerie, interlocutoarea mea, a cărei voce îmi repetă în cap Dă-i bătaie, şi care va verifica apoi telefonic dacă am acționat.

— Vrei să mergi la internat? O întreb eu pe fiica mea, coborând vocea cu un ton.

— Ce te-a apucat? Nu vorbi cu mine.

— Mă gândesc să te înscriu la un internat în anul şcolar viitor, nu sunt sigură că mai putem locui împreună. Dar aş vrea să-ți găsesc un loc plăcut, la țară, ți-ar plăcea?

— Aş prefera în Tahiti. Hai, lasă-mă-n pace, am zis. Şi se scoală şi-mi zgâlțâie scaunul. Nu cred că vrea să mă dea jos, dar, cu mâna mea în ghips, îmi pierd echilibrul şi cad lângă cuptor, mă prăvălesc moale pe cotul brațului valid şi urlu. Atunci îmi spune să tac din gură şi se închide în camera ei.

Cu ambele mâini în ghips, nu ştiu cum să mă mai duc la grupul de discuții, mă întreb dacă nu ar fi mai bine să învăț să lovesc. Ciudat, începe să-mi fie frică de stradă. Aşa că închid obloanele, apoi uşile, cu cheia. De o lună 106 mă ține chestia asta. Când o aud pe fiica mea băgând cheia în broască, alerg în camera mea, chiar cu riscul de a mă răni din nou. Pregătesc cina şi o las pe masa din bucătărie, îmi spun că nu trebuie să o las să flămânzească, asemenea animalelor. Când aud că a terminat, mă duc să strâng, uneori însă nu, rămân în cameră, aşezată în fotoliul pe care l-am lipit de uşă ca să o blochez. Ea îşi trânteşte uşa, o deschide iar, o trânteşte din nou, e noua ei plăcere, îl aud pe vecinul de deasupra bătând cu coada măturii în plafon, dar nu pot face nimic, poate doar să-l sun şi să-l rog să coboare ca să mă salveze.

— Ieşi de-acolo, am nevoie de tine! Strigă fiică-mea într-o după-amiază când ar trebui să fie la liceu.

— Mă odihnesc. Ce vrei? Răspund eu prin uşa închisă, încercând să-mi păstrez o voce demnă şi normală, dar dându-mă cu un pas înapoi şi apărându-mi fața cu mâinile.

— Să-mi faci un tiv la pantaloni, deseară ies.

— Bagă-i pe sub uşă! Mă ocup imediat!

— Nu intră, tâmpito!

— Lasă-i în fața uşii, o să-i iau, mi-ai pus ace?

— Nu, sunt pe mine, o să-l faci aşa.

Ceea ce mă linişteşte cu povestea asta cu tivul este că are nevoie de o mamă cât de cât'validă. Deschid uşa, nu o privesc în ochi, ci doar în jos, la pantaloni şi la cizmele ei noi: nişte ciocate cu bombeuri metalice. Mă ghemuiesc. Ce mi-ar plăcea să-i înfig nişte bolduri în jurul gleznelor, mi-ar plăcea să sângereze, să se golească de sânge şi să dispară, da, aş vrea să o mănânc şi apoi să o arunc, sau să-mi pun cizmele ei şi să-i trag şuturi. Striveşte mucul de țigară pe jos, apoi îl trimite ceva mai încolo cu vârful cizmei. Continui să însăilez. Atunci scuipă la câțiva centimetri de degetele mele.

— De fapt, zice ea, plec să locuiesc cu tata.

— Foarte bine.
— Ți se rupe?
— Nu, nu.
— Ba da, ți se rupe.

Nu e chiar aşa. Nu mi se rupe, sunt nebună de fericire. Dar cum să spun asta fără să mai încasez a nu ştiu câta scatoalcă, ar însemna să mărturisesc ceva ce cu siguranță nu i-ar plăcea. Anne-Valerie intră în capul meu, Anne-Valerie nu mai telefonează, căci am rugat-o insistent, şi aşa căzusem de acord, să ne abandonăm una pe cealaltă dacă nu era capabile să înfruntăm provocarea, dar ea intră, totuşi, îmi încălzeşte mintea, îmi arde limba, ca o insolație puternică. Şi deodată spun, fără să-mi dau seama:

— Da, mi se rupe, ba chiar mă bucur. Cât despre cizmele tale, sunt tot atât de elegante ca şi maică-ta vitregă, îți urez ca jigodiile ei să se cace în ele şi-acum te rog să pleci.
— După ce-mi faci tivul.
— Te-ai îngrăşat. Ai curul mare. Hai, grăsano, cară-te.
— Coase, idioată bătrână.

Atunci mă ridic, în ciuda ambelor brațe în ghips, şi-o scuip între ochi. Îşi pleacă mutra ca să nu văd cum saliva mea i se scurge precum o lacrimă groasă pe obraz. Pleacă, cu pantalonii care-i atârnă pe jos şi-i ascund încălțările, îmi spun că după câțiva metri o să se împiedice în ei şi o să cadă în noua ei viață fără măcar ca eu să fiu nevoită să-i dau brânci.

ÎNAPOIATA1

E un puț, cu un copac. Trebuie să ocoleşti piciorul, nu, puțul, să intri în copac, nu, în puț, să te învârti în jurul copacului, să strângi, înțelegi? O poveste pentru fiecare nod, aşa e în marină, şi în viață e la fel, nodul este în poveste.

Mama ar vrea un nod aşa cum visezi la un copil, la un bărbat sau la o călătorie. Deschide pachetul, aşteaptă un cadou şi nu-i decât o dezamăgire, atunci, fără să-şi piardă speranța, o ia de la capăt, perseverează, o să reuşească ea, îi spune doamnei Herve care vine uneori să vadă dacă eu avansez. E ca la împăturitul cearşafurilor, nu trebuie să disperi, o să intre, de zece ani îmi tot arată şi în curând o să ajung să fac un dreptunghi. Dau cu mătura, îmi agăț paltonul, amestec aluaturile pentru prăjituri, perii câinele, mă îmbrac singură, dar mama este cea care îmi alege hainele, nu-i place stilul meu floare. Ştiu

1 Titlul original este Nceud-naeud, ceea ce s-ar traduce prin „debil, retardat, înapoiat”. Dar jocul de cuvinte, intraductibil din păcate, porneşte de la faptul că naeud înseamnă „nod”, ceea ce conferă o semnificaţie aparte titlului (n.tr.).

Să dau drumul la caseta cu Melodia fericirii şi închid uşa cu cheia. Mama îi spune doamnei Herve că, dacă tot nu poate să-mi domesticească creierul debil, mi-a obişnuit mâinile cu câteva sarcini indispensabile pentru a trăi în bună înţelegere cu o casă. Nu voi avea un soţ, dar asta nu trebuie să mă împiedice să ştiu să-mi fac patul. De când cu pilota, e în ordine. Este o idee a doamnei Herve care e obişnuită cu copiii înapoiaţi. Cu cearşafurile aveam o problemă, mama striga să trag de cearşaful de plapumă. Aşa de mult insistase în legătură cu pătura care trebuia întinsă într-un anumit fel, încât creierul meu se retrăsese, mort, împăturit într-un colţ al capului meu. Şi mai era şi problema colţurilor, la marginea patului, a jurat chiar pe capul meu că, atâta vreme cât nu va fi totul făcut corect, nu o să mă mişc de aici, aşa de tare striga încât n-am putut să adorm, a trebuit să învăţ din nou să dorm, nu mai ştiam în ce sens să mă întind, aşa că stăteam în picioare în pat, cu faţa la perete, făcând pe dirijorul cu valurile de pe tapet care se transformă în şoricei dacă le priveşti prea mult. Apoi o şterg în goană.

Capul meu lipseşte, e la odihnă, n-am ce face, însă mama se întreabă dacă într-o bună zi o să încetez a mai alunga muştele. Deseori capitulează, nu poţi face o prăjitură cu ouă stricate sau să călătoreşti multă vreme cu o înapoiată.

În picioare, pe pat, cu faţa la perete, deschid gura, invit un val de hârtie să se joace cu gura mea, am văzut deja guri apăsându-se împreună şi cred că am deja vârsta la care să accept sărutul. Un gust sărat pătrunde, mă tulbură şi mă seduce. Tragedia, când sunt emoţionată, este pisatul.

Mama îşi bagă degetele în gura mea, bagă acolo pateul. Nu te mişca, te pişi ca un animal, mănânci ca un animal. 110

O strâng cu mâinile de încheieturi. Ritmic, îmi izbeşte capul de pâinea înmuiată din farfurie. Aplecată deasupra mea, mă împiedică să mişc. Nesimţite, zice ea dându-mi drumul, nu conta pe mine, nu mai conta niciodată pe mine, barem dacă te-ai pişa în somn, aş mai zice, dar trează, ce te apucă?

Cade la pământ şi plânge îndelung, cu capul între mâini, cu câteva fire din părul meu între degetele ei. Se târăşte pe pardoseală. Ii vine în acelaşi timp să mă facă bucăţi şi se teme totuşi la gândul că m-ar putea omorî. I-ar

plăcea să mă țină în viață ca să aibă o ocupație, pentru acele zile binecuvântate în care mă fotografiază după ce m-a deghizat, cu lupi, cu pălării cu voaletă sau cu căşti de motociclist, de pompier, acele zile cu în care recuperează zilele fără. Persevorează, sunt multe lucruri care vor sfârşi prin a intra, bicicleta, de acord, era lipsit de sens să-ți închipui că mi se pot lua roțile mici, dar altceva, da, fie şi un gest util din care aş putea face o meserie. Resimte față de mâinile mele aiurea aceeaşi ruşine ca față de râsul meu sau față de figura mea molatecă. Ar vrea ca mâi-'nile mele să înceteze să se mai agite degeaba, îmi face baie la căderea serii, la ora Ia care toate o apasă în aşa hal încât îi vine să umple două căzi cu apă numai ca să treacă timpul. La prima, mă spală şi insistă atât de tare de parcă aş fi plină de jeg. La a doua, îmi pune câte o mănuşă de toaletă pe fiecare mână şi-mi arată cum să mă frec. Merge binişor, e mulțumită. E o sărbătoare atunci când câştigă, atunci bat din mâini, mă felicit, bravo mamă, iar ea strigă, orbită de săpun, să nu fac asta, nu e voie. Când mă priveşte, numără, dar ce? Sunt douăzeci de ani de când trăiesc şi ea nu ştie de unde vine asta.

Îi pare rău că m-a lovit, îmi place când îi pare rău. Plec încetişor ştergându-mă la gură. Câinele îmi linge degetele, îl iau cu mine şi închid uşa camerei, îmi miroase fundul ud. Mă aşez pe pat, obiectul delictului meu, îmi scot pijamaua şi o aşez pe marginea unui scaun aşa cum am văzut că face mama, o să se usuce, îmi pun rochia roz, o să mă placă aşa. În fiecare dimineață, ea speră să-i vină pentru mine un sentiment ascuns, în aer sau în umbră, pe care ar trebui numai să-l extragă din nori, să-l culeagă cu grijă. Dar în fiecare dimineață o apucă disperarea. Am ros şosetele pe care mi le pune pe mâini pentru că ar vrea ca mâinile mele, măcar ele, dacă vrea Cerul, doar atât, două mâini, câteva degete, să nu devină nişte cioturi peste noapte, ce se face ea cu mine? Am ros şosetele, parcă ar fi mănuşi fără degete, iar degetele mele se mişcă goale, cojite, pătate de sânge, îmi rod mâinile, nu am găsit decât dinții care să-mi poată opri mâinile. Şi-aşa e complicată, deja e destul de ciudată, sucită, neputincioasă, ei nu, de parcă nu ar ajunge, îşi mai roade şi mâinile, zice mama. La ce bun să am mâini de pianistă când creierul meu nu poate reține nici măcar numele unei singure note? Aşa că-mi rod unghiile, pielea, uneori chiar mai adânc, în deget, bucăți din mine. Îmi ies abcese, le ascundem sub păpuşi. Dar mâinile mele continuă să se învârtă ca pentru a o alunga pe mama.

Buzele mamei strălucesc mereu după certuri, ca şi cum cineva ar fi salivat pe ele. Stă mult până să vină în camera mea, dar debilii mintal nu au

noțiunea timpului, deci cât de mult. Intră, eu îmi împreunez mâinile, le ordon să stea moarte, una într-alta; dacă le vede zburdând de nebune, pliciurile mele de muşte, ea se va înfuria, căci vine numai pentru a găsi o soluție ca să se liniştească, şi în ciuda 112 sfaturilor doamnei Herve, care se opune, în problema urinară, infantilizării înapoiaților.

— Ieşim, pune-ți asta.

Aruncă un scutec pe patul meu şi iese trântind uşa. E lung, dreptunghiular, fără elastic, iese la ambele capete din chiloții mei. Deschide din nou uşa.

— Şi-ți scoți rochia asta. Îți tragi pantalonii galbeni. Şi apoi închizi gura, îți pui bentița asta, stai dreaptă, îți scoți degetul din nas, nu te uiți țintă la oameni, nu atingi copiii, nu sari, nu strigi, stai serioasă, nu aplauzi agenții de circulație, înțelegi? Nu-ți bagi mâna în chiloți. Ai grijă, dacă-ți bagi mâna în chiloți… Îți ții mâinile acasă, în buzunare, ai înțeles? Stăpâneşte-te. Călăule.

— E rochia mea.

Pe stradă, mă ține de mână. Când o ține pe una, nu pot să dau din amândouă, cea singură e ocupată tot cu muştele, dar se observă mai puțin. Mama speră să poată să se debaraseze într-o zi de mâna mea, să o facă să fie autonomă, aşa că organizează exerciții. O strânge din ce în ce mai tare, apoi o aruncă într-o parte. Eu trebuie să încerc să o țin atârnată, lângă corp. Mă țin de mâneca ei ca să am un punct de sprijin, fără să-i ating pielea ca să nu se enerveze, dar se desprinde cu o ridicare din umeri, cu o mişcare a poşetei. Stăpâneşte-ți-o. Ştiu că e vremea să o las să mă depăşească. Dacă merg înainte, îmi reproşează comentariile care țâşnesc la trecerea mea.

— Ți-am spus să-ți scoți rochia, e o deghizare, înțelegi. Nu se iese îmbrăcată aşa. Eşti mare. Trebuie să fii serioasă. Nu uita că mâinile nu-ți dau o aparență tocmai normală, învață să te stăpâneşti.

— Da. Fata Morgana.

Mulțumită mie, bărbații se întorc după ea. Ar trebui să-mi mulțumească, dar nu, ea îşi leagănă şoldurile, trage după ea grămada de pişat care e atentă să nu-i strivească prea mult frumoasa umbră, măcar că tare-mi vine să țopăi deasupra ei cu picioarele strânse. Mâinile mele nebune bat aerul cu lovituri ample, cu cât le rețin mai mult, cu atât dansează mai mult. Atunci mama îmi întinde din nou mâna, o prind din zbor şi traversăm, trecem prin fața brutăriilor, îmi spune să nu-mi mai holbez ochii la prăjituri. Ocolim sistematic pentru a nu trece pe lângă căruciorul Marinettei, căci mamei nu-i place când spun bună ziua Marinettei. Se pare că nu spun un bună ziua

normal şi e stânjenitor. Ar fi timpul să reuşesc să-mi stăpânesc vocea. Când mi-e foame, ling mâna mamei, de la cot până la încheietură, asta o face să urle. Ca să încetez, scoate o gustare din geantă. A strecurat nişte ciocoiată într-o chiflă, sunt mulţumită, în mod normal, pune unt, într-un strat gros, spune că am noroc cu o mamă care se gândeşte la calciul meu şi se îngrijeşte să grăbească creşterea pielii degetelor mele. După ce am înghiţit gustarea, trebuie să-mi aşez mâinile sub fese şi să aştept pe o bancă în parc, nu durează mult. Doar că are întâlnire cu Patrick Lamy. Trebuie să mă lase.

Privesc copiii decalcifiaţi jucându-se în nisip. Desfac puţin picioarele ca să evit frecarea adezivului de la scutecul de pipi de pielea mea. Cu Patrick Lamy, şi ea îşi desface picioarele şi o să aibă cu siguranţă copii ca ăştia care se joacă aici. Dau pâinea la porumbei, ronţăi ciocolata, mă gândesc la câinele meu, mă întreb de ce mama nu vrea să rămân cu el în casă. Îmi place mult câinele meu. Când mă joc cu mâinile mele, el le dă lăbuţa sau se 114 culcă la pământ, cu botul lipit de podea, ca şi când degetele mele agitate i-ar pregăti un desert gustos. Se lasă noaptea. Copiii încep să intre în case, iau de pe jos o jucărie uitată, o pun sub fese şi aştept să vină mama, cu gura muşcată, cu trupul nesigur, cu vocea răguşită, încărcată de iubire, în curând, va merge la Marsilia cu Patrick Lamy care este pompier marin. O să aranjeze cu doamna Herve ca să mă interneze undeva cât mai convenabil, căci se teme că la Marsilia m-aş simţi puţin dezorientată. Aş putea veni dacă am vacanţă. Există însoţitori benevoli care îi coboară pe debili în tren, în maşină şi în linişte.

În scuar, mamele continuă să discute şi să supravegheze joaca ultimilor copii. Uneori ţin o coardă elastică cu picioarele sau numără punctele la un concurs de tobogan. Sunt cea mai înaltă din scuar, iau o mutră preocupată, mă prefac că am în grijă un copil la groapa cu nisip, aleg unul la întâmplare căruia îi surâd tâmp îndată ce priveşte în direcţia mea. O dată din două scoate limba la mine. Cu mâna stângă plină de furnici, pe care se sprijină corpul meu, cu mâna dreaptă în fundul gurii, mă uit la copiii care se lipesc de mamele lor, se lasă noaptea, ei se supără. Ele agaţă paltoanele, curăţă mâinile înnegrite de la joaca în ţărână. Copiii şi mamele pleacă şi vin îndrăgostiţii. Este ora la care ies elevii de liceu, se sărută, se aud ţipete în iarbă, îmi pun picioarele pe bancă pentru a avea un aer de şmecheră, îmi spun că e mai bine decât retardată. Pândesc şoriceii care trec după săruturi, îmi frec fundul de bancă aşteptând-o pe mama, scrâşnesc dinţii unii de alţii ca şi cum aş freca două bucăţi de silex. Flacără plăpândă care pâlpâie,

spaimă impresionantă, ea vine alergând, încetinită de tocurile cui, cu părul vâlvoi şi faţa umedă din cauza săruturilor lui Patrick Lamy. Mă îndrept spre ea, deschide braţele, mă strânge o clipă, apoi se plânge că îi este cald şi că se lipeşte. Apoi îmi spune Vino, hai, vino, o să facem o baie, o să facem noduri, îţi aduci aminte, noduri de toate felurile, noduri minunate. Mă trage în goana ei, vrea să ne întoarcem acasă, spune că o să mâncăm paste, o să facem valizele, o să facem noduri. După baie, îmi spune că zece zile nu e mult, trebuie să profităm una de cealaltă, dar cât e zece zile? Este timpul între onomastica mea şi aniversarea mea, dar cum mă cheamă? E ceva mai mult decât intervalul de o săptămână dintre două şedinţe de echilibru, dar ceva mai puţin decât timpul care se scurge între două vizite la ortofonist. Ultima dată a fost acum zece zile, atunci când Patrick Lamy a rugat-o pe mama să vină să locuiască cu el, dar fără mine. Eram în spatele uşii, am auzit, nu sunt surdă. Ea nu a ezitat.

Jandarmeria se întreabă dacă mama mea nu a încercat să prindă în ultimul moment rampa scării deasupra căreia coarda a strangulat-o, se miră că i s-a găsit mâna atât de strânsă pe balustradă. Micuţa a găsit-o, ea a prins-o de picioare ca să o facă să se mişte, zice jandarmeria. Eu aprob, mi se zâmbeşte. Ceea ce nu spun este că trupul mamei, încolăcit într-un sens, se învârtea apoi cu mare viteză în celălalt. O prindeam de glezne, câte una în fiecare mână, mâinile mele erau tare ocupate în acel moment, şi dădeam impulsul mişcării, mai întâi într-un sens, apoi în celălalt, am făcut-o pe mama să danseze, da, eu sunt călăul ei. Şi am bătut mult din mâini sub cadavrul ei atârnat. Nodul din jurul gâtului ei nu s-a desfăcut nici cu un milimetru, sunt meşteră. Chiar înainte de a 116 se înţepeni, a zis ceva, dar nu am înţeles, cred că era Dez-leagă-mă, sau Te rog.

O să ne ocupăm de tine, a spus doamna Herve care m-a condus la centru. Mama ta nu mai suporta viaţa, dar nu e vina ta.

Centrul este paradisul mâinilor. Miercurea participăm la un atelier de umbre chinezeşti. O specialistă ne arată cum să ne aşezăm degetele ca să decorăm pereţii, împreună cu Rose şi cu Emilie ne vopsim unghiile, nu disperăm, căci o să găsim într-o bună zi mijlocul de a fabrica umbre chinezeşti colorate.

Când doamna Herve mă scoate şi când mă întorc, sau când mă aşez la fereastra casei de înapoiaţi ca să privesc afară, să văd cum e vremea sau cum se schimbă natura, toţi ceilalţi, în grădină, îmi fac semn cu zecile lor de mâini. Palmele lor sunt stele de mare, exact ca acelea pe care i le descria

Patrick Lamy mamei mele care nu va merge nicăieri, cele care se găsesc dacă te scufunzi în fundul puțului, acolo. Şi la Marsilia se află un puț, cu un copac, şarpele iese din puț, înconjoară copacul şi intră înapoi în puț.

MAMA NU MOARE NICIODATĂ.

Nu, doctore, mama se simte foarte bine. E ceva obişnuit la anumite persoane să fie mai delăsătoare, mai ales vara. Toată lumea suferă de căldură, toată lumea e obosită, nu trebuie decât să te scuturi puțin, să faci un duş bun, să te răcoreşti şi treaba-i bună. Ştiu că nu sunt la vârsta ei, nu trebuie să vă osteniți să-i atrageți atenția, e penibil, dacă fiica mea îşi iubeşte bunica asta nu înseamnă că are dreptul să critice tot ce fac eu. I se pare că vorbesc urât, cică o ocărăsc – iată că acum foloseşte şi ea un cuvânt nou – şi asta îi displace, dar, dacă nimeni nu se ocupă, mama mea se va prăbuşi, ea profită de atenția pe care i-o arătăm ca să nu mai facă nimic. Nu aşa o ajutăm. Dacă facem noi totul înainte de a face ea însăşi ceva, se va ofili. Da, o forțez, dar nu ca să o necăjesc, ci pentru a-i da un imbold. Deunăzi, iar a lăsat gazele deschise şi nu şi-a băut apa pe care o pusese la încălzit. Nu a avut altceva mai bun de zis decât că nu a găsit chibriturile. Iar chibriturile sunt la locul lor. La Crăciun, i-am dăruit chiar un suport de chibrituri pe care i l-am fixat în perete. I s-a explicat ce este, la ce foloseşte, ei, nu, e ca şi la microunde, nu pricepe, ştiți ce cred eu? E o formă de şantaj, ca să stăm lângă ea tot timpul. Ca dovadă, dacă-i angajez o asistentă, îi face figuri, e jenant. Se uită pe fereastră. Nu pot să-mi petrec aşa tot timpul, am şi eu viața mea.

Altă dată, vin acasă şi o văd aplecată deasupra carnetului de cecuri, privindu-l cu disperare. Semnase în locul datei şi pusese anul în locul sumei. Am rupt cecul, m-a rugat să-l completez, am refuzat, am aşteptat să-şi ducă la capăt obligația care îi revine. Tremura înadins, ca să scrie urât. Aşa că am pus-o să-l refacă. De două ori. A început să plângă. Iar fiică-mea, care mă însoțea, m-a privit cu ură, ce se amestecă ea, e vorba de mama mea, până la urmă. Dacă tot ce fac e rău, n-am decât să le las baltă şi să mă duc să cânt la altă masă, cum mi-a zis drăgălaşa de fiică-mea. Eu ştiu ce e bine pentru mama, cu cât face mai puțin acum, cu atât mai puțin va face şi mai târziu. E ca şi cu somnul, cu cât doarme mai mult, cu atât mai obosită va fi peste zi. Aşa că treziți-o, doctore! O să o pun la o siestă de două ore, e chiar prea bine. O sun ca să-i spun să închidă ochii şi o să vin eu să o trezesc pe la trei şi jumătate. Pe când aşa, până pe la şase după-amiaza, e deja lenevie curată. Dacă ați vedea-o cum îşi mănâncă gustarea! Şi doar îi cumpăr

fursecuri cu unt de care-i plac mult, dar îmi face un scandal. Aruncă peste tot, trebuie să o mai şi şterg la gură. Nici măcar nu spune mulţumesc când îi dau farfuria. Răstoarnă aproape de fiecare dată ceaiul. Nu-şi dă seama, sau se preface, dar lasă cearşafurile ude, pătate. Şi-atunci o ridic, îi şterg mâna înroşită de opăreală, încerc să nu urlu, dar e aşa de enervant încât, recunosc, uneori îi spun că m-am săturat să nu fie şi ea puțin mai atentă. Şi o iau mai brutal de mână ca să o ridic. Altă dată, mi-a spus îmi faci rău, şi nu am reuşit să-i dau drumul, asta 120 m-a blocat, am şi eu o inimă, dar nu-mi place să-şi bată joc cineva de mine. E destul de greu să o ridic! Doarme bine, nu? Pentru o persoană traumatizată!

Uneori este obosită, dar nu tot timpul, nu pot să cred asta. M-a învățat să nu mint şi-acum îşi bate joc de mine. Nu face nici cel mai mic efort, nici măcar la lucrurile uşoare, cum ar fi programele TV. Încerc să vorbesc cu ea despre o emisiune nouă, se blochează, zice că nu-şi aminteşte, asta nu e mama mea, mama nu e o bătrână ramolită. Ştiți, domnule doctor, vă mulțumesc că ați avut amabilitatea să vă deplasați, nu ştiu ce vă tot povesteşte ea, dar eu nu sunt rea, sunt aici ca un fel de sprijin pentru o ramură nițel cam leneşă care are tendința de a coborî în picaj. V-am mai spus deja despre unele momente de rătăcire, înțelegeți ce vreau să spun, dar nu v-am povestit tot circul ei la telefon, când o sună copiii şi nu îi recunoaşte. E în stare să stea zece minute în telefon şi să răspundă cu da sau nu, nu ştiu ce i s-a întâmplat, dar joacă un soi de joc nu tocmai plăcut, iar eu nu mă las dusă. Am dreptate, nu-i aşa, doctore? De când am angajat asistenta asta ca să mai pot scăpa puțin, mă şantajează, acesta e cuvântul, nimic altceva. Când îi vorbesc, închide ochii, plăcut, ce să spun. O cafea, domnule doctor? Şi în loc să-mi dea o mână de ajutor, atunci când mă însoțeşte, fiica mea mă ceartă de parcă ar fi maică-mea. Pentru că mama m-ar putea certa uneori, da, mi-ar plăcea să-şi reintre puțin în drepturi, dar nu, n-aude, nu vede, ca şi fundul ei tolănit în fotolii. Stai dreaptă, i-am spus. Nu poate! Urlă fiica mea, de ce o chinuieşti?

Altă dată, mi-a plăcut, mama i-a zis fiică-mii să nu-mi vorbească pe tonul ăsta, asta m-a mai îmblânzit, înnebunesc, doctore, trebuie să faceți ceva, dați-i nişte vitamine, remontați-o, scuturați-o, dacă o tot plângem, cine ştie unde ajungem.

Da, domnule doctor, am toate rezultatele, şi în afară de câteva hârtii pe care nu le-am deschis, totul pare normal, chiar şi colesterolul. Nu ştiu unde am pus nivelurile plachetare, dar e în ordine, e doar o oboseală trecătoare.

De circa un an, poate. Vedeți ceva? Credeți că ar fi bine să o duc la mare la vară? Dar, ca să o urc în maşină, altă complicație, nu mai poate merge.

Nu, doctore, mama mea nu va muri.

Suntem de-a dreptul pe marginea isteriei, şi tot ce-au găsit mai bun de făcut atunci când am acționat a fost să critice. Nu o să începeți şi dumneavoastră, domnule doctor, nu? Aş vrea eu să vă văd dacă ați avea o mamă căreia îi curg balele.

Dimpotrivă, doctore, vă spun eu că trebuie să se ridice, atunci de ce îi închideți ochii?

ZECE OPERAȚII ÎN ZECE ANI.

Merg şi, în timp ce îmi văd de drum, ea rămâne. Mi-a spus că o să mă aştepte ca să moară, a spus-o aşa, cuvintele exact în ordinea asta, cu calm, cu siguranță, şi ea-şi ține mereu promisiunile. Vine din ea, pentru mine. Dacă aş fi luat maşina, dacă la ora asta aş fi sosit, ea ar fi plecat deja. Am înțeles bine. O sun de mai multe ori pe zi. Ridică receptorul, nu e niciodată prea obosită ca să refuze să vorbească cu mine, nu spune nimic despre ea, mă întreabă unde am ajuns. Spune doar Grăbeşte-te. Îi răspund că picioarele mele nu au terminat încă să strivească soarele.

Uneori se trezeşte, mă sună. Într-o noapte, telefonul a sunat, era ea la capătul firului, ca să mă anunțe că o să moară. In curând, a spus ea, când anume, nu se poate spune cu precizie, dar în curând, e o promisiune. I-am spus că o să vin, a spus da de mai multe ori, ca şi cum ar fi fost un ecou. Dar pe jos, am adăugat eu, vreau să vin pe jos. Ecou contra ecou, am tăcut amândouă. Locuiesc în sudul unor dealuri virgine şi golaşe, într-un deşert, ea locuieşte la Paris, face parte dintr-o familie pariziană de trei generații, în curând. Ținea să mă vadă, dar nu a spus nimic, nimic forțat, a repetat doar Faci cum vrei, cum preferi, cum crezi. Era o undă de regret în vocea ei, o neînțelegere, o îndoială. Am sunat-o din nou ca să-i spun că mă va revedea. Oricum, o să te aştept, mi-a mai spus ea.

Merg către mama mea, îmi număr paşii, bisericile, pietrele. Am de parcurs opt sute de kilometri şi o grămadă de praf dacă mă hotărăsc să fac turul satelor, de altfel nu am fost niciodată până la Velaux, nici până la Guigues. Dar la Cravons?

Nu înțeleg care este responsabilitatea mea, în toată treaba asta, în data asta, încetarea jocului, nu înțeleg de ce mama nu ar mai putea aştepta încă, săptămâni, nouă, luni, nouă, ani, nouă, mai mult, ca să facă, să dreagă, să continue, să desăvârşească. Deseori îmi vine în minte această imagine a ei.

Eram copil. Se dăduse cu ruj înainte ca eu să ajung la spital, tocmai fusese operată, purta un kimono cu nuanțe de verde, zâmbea, stătea jos, abia sprijinită de perne, îşi mişca vârful picioarelor. Nu-mi povestea despre operația ei, îi vorbeam despre şcoală, toate mergeau prost acolo, dar nu-i spuneam, îi ziceam că merge bine, note bune, prieteni, sport, recreații. Uneori zici că merge aşa cum spui gata. A stat mult timp în spital. Mi se spunea să nu-mi fac griji, dar totuşi se spunea Zece operații în zece ani, îți dai seama? Brusc aveau impresia că mi-au spus prea mult, atunci mi se spunea că nu e nimic, a, da, cu atât mai bine, crezusem că zece ani, fix de la naşterea mea, vă dați seama? Tata mă trezea dimineața ca să merg la şcoală, seara mă ducea la Ferrari, un restaurant italian la subsol cu un magazin la stradă şi cu legume în borcane care ne priveau cum ne îndepărtăm prin geamul 124 lor. Eu socoteam: zece operații în zece ani, opt în opt ani? Poate. Dar toate în acelaşi an, de ce nu? Dar în cazul acesta nu s-ar spune zece ani, ar fi de-ajuns unul, s-ar spune zece operații într-un an, şi tata ar înceta, dar nu, el continuă, insistă, se-afundă, o înfundă, ne afundă, o spune învățătoarei, profesoarei de dans, ortofonistului, zece operații în zece ani, cum să nu pierzi totul, atunci când îți petreci vremea deschizând-o pe mama. Şi prietenilor ei le spune, zece operații în zece ani, a, da, şi câți ani are micuța? Zece ani. Nu se mai termină. Douăzeci de operații în douăzeci de ani? Ei, asta-i acum. Iar eu, nimic, niciodată bolnavă, nici măcar cu o mănuşă rece pe gât pentru a încerca, totuşi, să ajung la treizeci şi opt. Nu se mai termină odată mascarada? Nu ai nimic, îmi spune ea când, ghemuită, jur că o să mor în picioare în clipa aceea. Nimeni nu înțelege că, având o mamă operată de zece ori în zece ani, am contractat o boală găunoasă şi orfană, al cărei conținut nu reuşesc să-l definesc, dar care există, nu ar mai trebui decât să mi se ia şi asta şi să i se dea mamei.

De data asta moare, am plecat să trăiesc în altă parte şi în schimb ea se mută. De fiecare dată când mă mişc, se declanşează o urmare, un rezultat dincolo de mine. Eu acționez şi efectul se năpusteşte asupra mamei mele. Când eram înăuntru, se pare că, simțindu-mi trupul mişcând, amețea, deşi eu eram cea care stăteam cu capul în jos. Merg spre ea, se va petrece o dramă pe drum, îmi va veni rău, sau măcar îmi va veni o idee, de când tot caut eu ideea asta, pentru a o salva şi pentru a mă pierde. Merg şi, când voi sosi, ea va avea băşici, aşa merge treaba. Când mă doare burta, i se scoate colonul; când mă doare capul, i se găseşte o bilă ascunsă în spatele unui ochi. Dacă mă doare undeva, imediat mama moare. Dacă mi-e frică, ea

sună; dacă mi-e sete, ea transpiră; nu s-a mai văzut să dai atâta fără nimic în schimb. Dacă eu iau, ea dă. Dacă eu merg, ea aleargă în întâmpinarea mea. Dacă plec, ea revine. Uite, încerc. Ar fi bine.

SFÂRŞIT